

27. mars 2008

ORGAN FOR MENTAL, SOSIAL OG ØKONOMISK NYORIENTERING

Kr. 25,-

73. årgang

Nr. 3

VÅRT MÅL: Et fritt levende selvvirksomt samfunn
VÅR METODE: Selvkontroll og hensynsløs, men objektiv kritikk
VÅRT MIDDEL: Ny livsorientering bygget på Kristusimpulsen

MOTTO: Riv ned alle gjerder som skiller menneskene og hindrer dem fra å oppleve og erkjenne våre dype fellesinteresser innenfor vårt felles samfunn. Frem med helhetsfølelsen og totalitetsbevisstheten. Ned med partipolitikken og klassekampen. Frem med det frie levende selvvirksomme samfunn.

Kosovo Polje 1389 – slaget og mytene

AV Dag O. Johansen

Dette er et gjennoptrykk av en artikkel om Kosovo som ble trykket i forbindelse med Jugoslavias oppløsning og krigen på Balkan. Artikkelen er igjen aktuell i forbindelse med at Kosovo har erklært selvstendighet til stor forbitrelse fra serbisk side, som anser Kosovo som selveste Serbias vugge...

Sven Mønnesland sier det slik i boken "Før Jugoslavia og etter" (1992):

"Vesteuropeere blir forundret over å oppleve hvilken betydning historiske argumenter tillegges i dagens debatt på Balkan. Hva som skjedde for fem hundre eller tusen år siden brukes som slående argumenter, og dermed spiller historien med i det som skjer. Nasjonen blir oppfattet som et kollektiv med egen vilje og skjebne. Derfor kan man i fullt alvor snakke om "nasjonens tusenårige higen" i dagens politiske kamp."

Det er hersker vel liten tvil om at president Slobodan Milosevic med utspillet i Kosovo i 1987 som leder av kommunistpartiet spilte på sterke nasjonalistiske følelser helt tilbake til det historiske slaget på Kosovo Polje i 1389. Hans uttalelser om at "Ingen skal noensinne slå serberne igjen!" henspiller på det som skjedde på Kosovo-sletten hvor det heter at "kristne serbere tapte mot muslimske tyrkiske styrker." Slaget er fremstilt som selve Serber-statens fødsel og Kosovo Polje som serbernes Jerusalem, men slaget ved Marica-elven alt i 1371 hadde antagelig langt større betydning enn slaget på Kosovo-sletten i 1389. Marica-slaget dannet grunnlaget for den senere ottomanske ekspansjonen i nært samarbeid med utenlandske hærstyrker, også serbere.

Det finnes to populære forestillinger omkring slaget på Kosovo Polje i 1389. Det ene er at det var tyrkernes seier som ødela det serbiske middelalderriket, det andre er at de beseirede serberne straks ble underlagt ottomansk styre. Ingen av disse forestillingene stemmer med virkeligheten. (Noel Malcolm i "Kosovo", New York University Press, 1998)

Etter tsar Dusans død i 1355 gikk det serbiske middelalderriket langsomt i oppløsning på grunn av stor splittelse blant serbiske herskere. I slutten av 1370-årene var det tidligere stor-riket et lappeteppes av territorier. Det største området med bl.a. de rike gruvene i Kosovo og det sentrale Serbia, var underlagt prins Lazar Hrebeljanovic, den mektigste av de serbiske herskerne. Mesteparten av Kosovo var styrt av Vuk Brankovic, som hadde fordrevet Balsha-familien fra Pec og Prizren. Men Balsha-familien kontrollerte fremdeles det meste av Montenegro og det nordlige Albania. Den største makt faktoren på Balkan var imidlertid kong Tvrtko av Bosnia, som i samarbeid med Lazar tiltvang seg territoriet til en annen herskerfamilie i det vestlige og sentrale Serbia.

Lazar giftet bort to av sine døtre til Vuk Brankovic og Balsha-familien for å bedre forholdene til begge disse familiene, men situasjonen forverret seg etter hvert fordi Brankovic og Balshaene stadig lå i krig med hverandre.

Gjergj II Balsha ble tyrkisk vassall i likhet med mange andre serbiske herskere på denne tiden. Dette ga ham større muskler slik at han kunne stanse en bosnisk ekspansjon (fra den bosniske kong Tvrtko's side) eller opprør fra lokale ledere av for eksempel Dukegji-familien og Thopia-familien (som faktisk hadde invitert tyrkerne for å angripe Balsha-familien.)

Å bruke tyrkiske styrker på denne måten kan høres ut som forræderi i moderne historikers ører, men i middelalderen var det svært vanlig blant herskere i Europa å benytte seg av utenlandske tropestyrker for å oppnå sine personlige mål m.h.t. makt og rikdom. Balkanske ledere hadde allerede i lang tid benyttet seg av ungarske, tyske og katalanske styrker. Den eneste forskjellen var at tyrkerne ikke var kristne, men dette utgjorde ingen fare fordi tyrkerne ikke gjorde noe som helst forsøk på islamisering. Den tyrkiske ekspansjonen på Balkan skjedde altså i samarbeid med kristne serbiske ledere.

Alt i 1305 kom de første tyrkiske troppene til Balkan etter invitasjon fra en katalansk hersker. Mange år senere, da dette samarbeidet sviktet, gikk de tyrkiske styrkene i tjeneste hos den serbiske kong Milutin. Det var omkring 1500 tyrkere i Milutins rike. Også tsar Dusan hadde en stor tyrkisk hærstyrke. Uten disse styrkene hadde ikke serberlederen Dusan kunnet utføre sin egen ekspansjon under den bysantinske borgerkrigen. Under Dusan var det serbiske middelalderriket på sitt største.

Serberlederen John Cantacuzenus hadde også et stort antall tyrkiske soldater i sin hær. Senere gikk han i allianse med den mektigste av de tyrkiske emirene, Orhan. I 1354 oppfordret faktisk Cantacuzenus tyrkerne til å plyndre og erobre flere byer vest for Konstantinopel. Det overrasket vel ikke ham eller andre at tyrkerne senere ikke ville gi fra seg disse erobrede områdene, som ble tyrkernes brohode i Europa.

I 1360 ble Orhan etterfulgt av sin sønn Murat, som vant slaget mot serbiske styrker ved Marica-elven (jfr. innledningen!). I 1386 angrep Murat Lazars land og tok bl.a. byen Nis. Tyrkiske styrker

"Serbisk idyllisering av slaget på Kosovo Polje (Svarttrost-sletten) i 1389".

sammen med serberlederen Gjergji Balsha og hans hær invaderte det sørlige Bosnia i 1388. Men denne sammensatte hærstyrken

ble slått tilbake av den bosniske kong Tvrtko's militærleder Vlatko

■ forts. side 3

Samfunnsliv

Grunnlagt 1931

Sosialpsykologisk avis

Organ for folkebevegelsen
for ny livsorientering
(Tidligere Samfundspartiet)Bertram Dybwad Brochmann
grunnleggerDag Ove Johansen
8200 Fauske
tlf. 756 42 754E-post: dagoj@online.no
redaktørAnders Ryste
disponent og hjelperedaktør
6150 Ørsta

Med i redaksjonen

Astrid Strømme
Indre Sædal 16, 5098 Bergen
Tlf. 555 90 982 (mor'gon/kveld)Aase Brenne
Utløbakken 43
5260 Indre ArnaVed innbetalinger benyttes
NB! Postgironr.: 0532.08.40645**LEDER -**

Galskapens verden

Her listen over de 50 best betalte innen fotballverdenen. Det er ikke snakk om småpenger. Gang beløpet med 8 kr som er omtrentlig kurs for Euro. Da blir lønnen til Kaka over 5,6 millioner norske kroner – i måneden!

Vi vet alle hvem som betaler dette fotballsirkuset: det realverdi-produserende samfunnet. Og vi vanlige lønnsinntakere som dermed må betale mer for varene i butikkene, tjenester, lån i bankene osv. For det står en kø av sponsorer bak fotballgalskapen. Og sponsorene må hente inn dette på vare- og tjenestepri- ser.

NB. Ikke glem at tallene gjelder en månedslønn:

1. Ricardo Kaka AC Milan—750.000 €
2. Ronaldinho Gaucho FC Barcelone—710.000 €
3. Frank Lampard Chelsea FC—680.000 €
4. John Terry Chelsea FC—680.000 €
5. Fernando Torres Liverpool FC—660.000 €
6. Andriy Shevchenko Chelsea FC—650.000 €
7. Michael Ballack Chelsea FC—650.000 €
8. Cristiano Ronaldo Manchester Utd—640.000 €
9. Thierry Henry FC Barcelone—640.000 €
10. Steven Gerrard Liverpool FC—640.000 €
11. Didier Drogba Chelsea FC—615.000 €
12. Wayne Rooney Manchester Utd—610.000 €
13. Iker Casillas CF Real Madrid—600.000 €
14. Michael Owen Newcastle Utd—560.000 €
15. Sol Campbell Portsmouth—550.000 €
16. Raul Gonzalez CF Real Madrid—535.000 €
17. Ruud Van Nistelrooy CF Real Madrid—535.000 €
18. Rio Ferdinand Manchester Utd—505.000 €
19. Darren Bent Tottenham Hotspur—495.000 €
20. Carlos Tevez Manchester Utd—490.000 €
21. Fabio Cannavaro CF Real Madrid—490.000 €
22. Luca Toni Bayern Munich—460.000 €
23. Robinho CF Real Madrid—460.000 €
24. Francesco Totti AS Roma—455.000 €
25. Arjen Robben CF Real Madrid—445.000 €
26. Ryan Giggs Manchester Utd—435.000 €
27. Michael Essien Chelsea FC—420.000 €
28. Adriano Lima Inter Milan—417.000 €
29. Zlatan Ibrahimovic Inter Milan—417.000 €
30. Patrick Vieira Inter Milan—417.000 €
31. Gianluigi Buffon Juventus FC—417.000 €
32. Samuel Eto'ó FC Barcelone—417.000 €
33. Charles Puyol FC Barcelone—417.000 €
34. Sergio Aguero Atletico Madrid—417.000 €
35. Oliver Kahn Bayern Munich—412.000 €
36. Edwin Vandersar Manchester Utd—405.000 €
37. Fernando Morientes Valence—405.000 €
38. Alessandro Del Piero Juventus FC—400.000 €
39. Harry Kewell Liverpool FC—400.000 €
40. Djibril Cisse OM—400.000 €
41. Joe Cole Chelsea FC—390.000 €
42. Pedro Pauleta Paris SG—384.000 €
43. Juninho Pernambucano OL—380.000 €
44. David Beckham LA Galaxy—375.000 €
45. David Trezeguet Juventus—FC—375.000 €
46. Sidney Govou OL—375.000 €
47. Deco FC Barcelona—375.000 €
48. Gianluca Zambrotta FC Barcelona—375.000 €
49. Petr Cech Chelsea FC—360.000 €
50. Antonio Cassano Sampdoria—350.000 €

□ DOJ

Kristin Clemet
Leder i Civita.
clemet@civita.no

Sommertreff 2008 Bergen AVLYSES

Sommertreffet kan dessverre ikke gjennomføres som planlagt. Det er bare å beklage. Årsaken er personlig og av helsemessige årsaker.

Jeg hadde håpet å unngå dette og ventet derfor til alle forhold med hensyn til min situasjon var avklart, noe de ikke var før ganske nylig. Jeg hadde altså ikke forutsetninger tidligere til å si at treffet ikke kunne gjennomføres. Det er bare å beklage for jeg har stortrives med å ta ansvaret for treffet.

Jeg regner med å være på banen igjen i løpet av den lyse årstiden. Da er jeg rede til å ta ansvar for nye sommertreff.

Astrid Strømme

PS. Kanskje det er andre innen bevegelsen som kan ta ansvar for å gjennomføre sommertreffet? DS

Små ord med god virkning

Alt lå til rette for at jeg skulle være skrekkelig sur. Flyet var først halvannen time forsinket, og deretter halvannen time til. Jeg kastet bort masse tid på Gardermoen.

Grunnen til at alle tok det så pent, var kabinpersonalet. De beklaget situasjonen veldig. De virket oppriktig medfølelse når de snakket med passasjerer som var bekymret.

De takket oss fordi vi var så tålmodige. I det hele tatt: Kabinpersonalet hadde et humør, en høflighet og en vennlighet som faktisk er sjelden kost i Norge.

Og de fikk som fortjent. De fikk passasjerer som var ganske blide, hyggelige og takknemlige, selv om de ble sterkt forsinket.

Tenk om flere av oss kunne være som dem? Tenk om flere av oss kunne lære seg å si takk, vær så snill og beklager? Jeg tror det hadde gjort hverdagen bedre.

Det virker som det er typisk norsk at disse små, vennlige ordene, som kan mildne omgangsførmene våre, smøre kommunikasjonen og spre litt varme, lett blir glemt. Man kan bare spekulere på årsakene. Kanskje har det spilt en

rolle at man for noen tiår siden, i likhetens navn, var så travelt opp-tatt med å forkaste alt som hadde med borgerlig dannelse å gjøre, at man samtidig kvittet seg med alminnelig høflighet?

I andre språk hører disse ordene mer naturlig hjemme. Bare tenk på ordet «please» eller «bitte», som så mange nordmenn glemmer når de snakker engelsk eller tysk. Det skyldes antagelig at vi i mindre grad bruker slike ord og vendinger

på norsk.

Takk også til dem som har gitt meg reaksjoner på artiklene mine - enten direkte eller i avisen Morgenbladet.

Kristin Clemet
Leder i Civita.
clemet@civita.no

Som epler av gull, lagt i skåler av sølv, er ord sagt i rette tid. - Salomo

Nivåforskjell

Det er en himmelvid forskjell, som mellom vann og fjell - mellom dem som sannhet søker, og sin bevissthet fortsatt øker. Ved skjerpene lesning av vekkende bøker.

Mot dem som dette knapt forsøker, men slapt «sitt pund begraver», i sitt indres forsømte haver.

S. O. H.

Redaktører 2008

JANUAR: Dag Ove Johansen
FEBRUAR: Astrid Strømme
MARS: Dag Ove Johansen
APRIL: Astrid Strømme

MAI: Dag Ove Johansen
JUNI: Astrid Strømme
AUGUST: Dag Ove Johansen
SEPTEMBER: Astrid Strømme
OKTOBER: Dag Ove Johansen
NOVEMBER: Astrid Strømme
DESEMBER: Dag Ove Johansen

Tro - og overtro

Faraone trodde de var guder - men alle døde, som folk flest. Jesus Kristus oppstod fra de døde. Omvendelsens budskap, er utvilsomt best.

S. O. H.

Havet i faresonen

Av Reidar Jakobsen

(Avdøde Jakobsen var fra Narvik. Han var i mange år meget interessert i B.D. Brochmanns tanker og ideer. Denne artikkelen er sendt Samfunnsliv av hans sønn Ingar Jakobsen, Leines, som også bidrar i denne utgaven av Samfunnsliv)

Havet som omgir oss, det våte og livgivende element, som ved siden av sollyset er det grunnleggende for alt liv på jorden, er – ved menneskelig aktivisme – i den grad forurenset med ulike giftige stoffer og annet avfall, at betegnelsen internasjonal søppelkasse fullt ut er dekkende.

Den alminnelige fortidens tro at havet er noe endeløst, henger fortsatt i oss, og denne anskuelse synes å være motivert i den vanlige tankegang, som dikterer det toneangivende handlingsmønster: "Kast det på havet, der er det plass nok!"

Selv om havet i all sin velde er det dominerende element, og dekker to tredjedeler av vår totale jord, så er det tross alt en grense for hva det marine liv kan tåle av den stadige og tiltakende forsøpling som havet er utsatt for.

De såkalte biocider (livsgift) er for år tilbake registrert i marine organismer. Disse farlige gifter akkumuleres av den ene organisme og – det som er verd å merke seg – at konsentrasjonen øker i tiltagende grad hos de dyr som igjen lever av å spise andre organismer. Dette kan vel best illustreres og bevisgjøres når vi leser at det farlige giftstoffet DDT er registrert i spekket på sel i Antarktis, Vestisen og Newfoundland. Videre at tjuve hval som ble fanget for noen år siden i arktiske farvann alle hadde seks forskjellige former for gift i seg, deriblant DDT. Dette forteller, og viser oss at verdenshavene ikke må sees isolert, men som et sammenhengende hele eller fellesskap, og at dumping eller annen tilførsel av giftige og skadelige stoffer føres med havstrømmene fra det ene til det andre kontinent. Det er jo havstrømmene som stadig er i bevegelse, som er den store transportør i denne sammenheng.

Den stadig tiltakende oljeboring på havbunnen, er i tillegg til den øvrige eksisterende forurensning, en ikke mindre farlig trussel mot livet i havet. Hva en eventuell utblåsing kan medføre på de grunne og fiskerike banker hvor etter olje foregår, kan en danne seg en me-

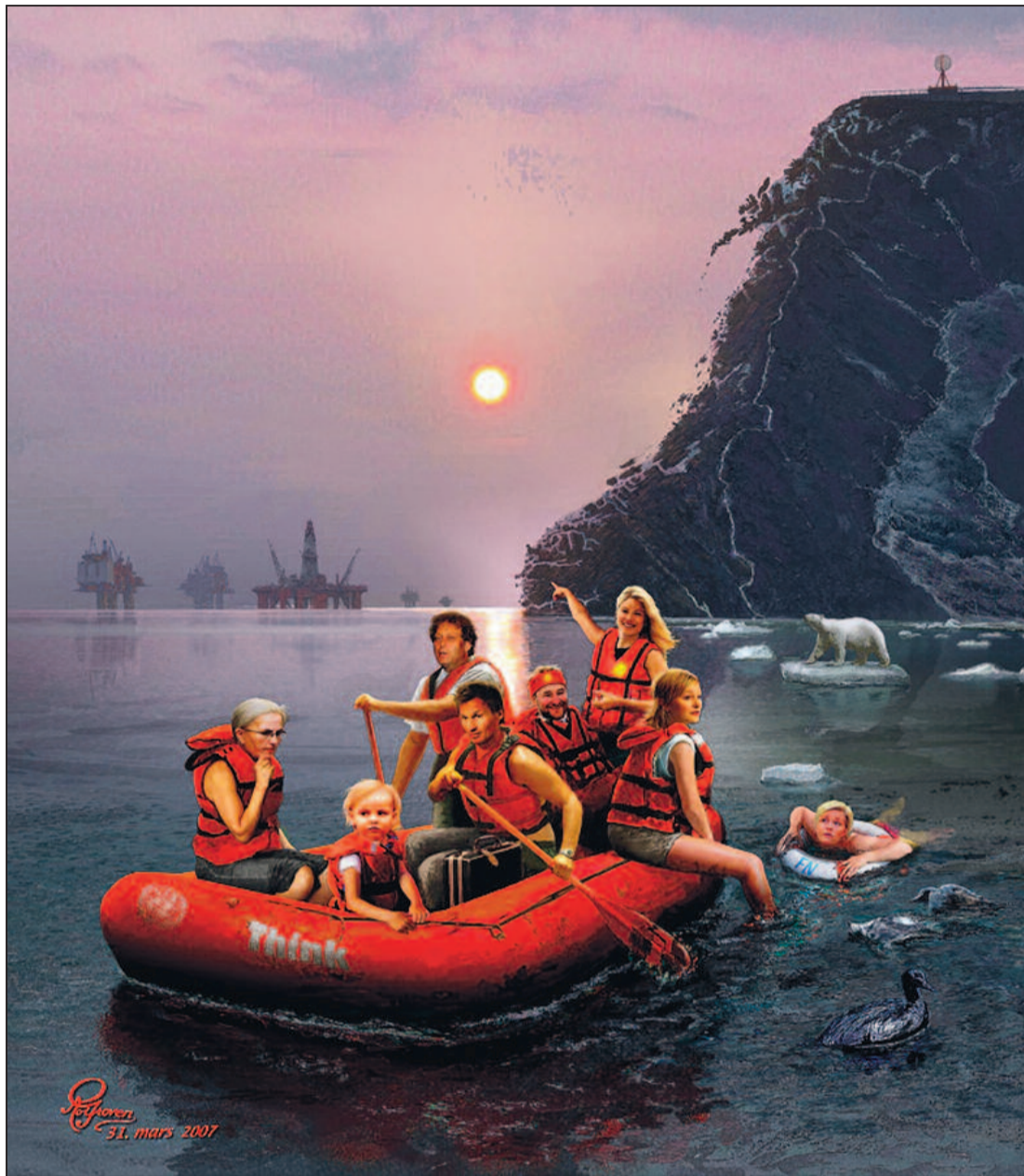
ning om når en vet at det er de minste organismer (plankton o.a.) som danner grunnlaget og er fundamentet i havets store næringspyramide, som er de mest sårbare og utsatte for oljeforurensning. Utenom dette faremoment, er det et påviselig fakta at store mengder olje hvert år på en eller annen måte tilføres havet. En ekspertgruppe rapporterte således til FN for en tid tilbake, at etter dens mening havner det i havet hvert år ca 2 millioner tonn olje. Alt dette samt all annen forurensning er en trussel mot livet i havet, hersker det liten tvil om blant havforskere verden over.

En kommer imidlertid ikke utenom den kjensgjerning at oljeforurensninger er en direkte trussel mot det marine liv. Undersøkelser har vist at for eksempel sjøstjerner har bukket under for selv meget lav oljekonsentrasjon i sjøvann.

Vi vet også at livet i fjæra etter at olje har skyllet mot land og satt seg fast, fullstendig er blitt forvandlet til den rene ørken. Det er også på det rene at hval, nise og andre beboere av det våte element, som til sine tider må opp over vannflaten for å puste, vil ta skade av eventuelt oljesøl. Det er således funnet delfiner med lungeskade og blåsehull tilplugg med olje.

Når det gjelder de ulike arter av sjøfugl, vet vi at massedøden pga. oljeforurensninger, har ført til at enkelte arter praktisk trues med total utryddelse.

Det er kanskje her – og med ettertanke – på sin plass å hevide til hva en av verdens fremste eksperter på dyphavsundersøkelse, franskmannen Jaques Cousteau kunne påvise etter et verdensomspennende tokt med "Calypso". Cousteau beretter om katastrofeliknende tilstanden mht. havets produksjon. Han mener at mengden av liv i havene er redusert eller minket med om lag 30 – 50 prosent de siste tjuve år. Denne undersøkelsen var fra havoverflaten og ned til 500m dyp, og omfatter faktisk det marine liv i sin helhet. Denne observasjonen er skremmende, men den forteller også i all sin tydelighet om det hærverk mot havet og vårt eget livsgrunnlag, som her framtrer som et dokumenterende bevis på misgjerninger. Den opplysning om havenes tilstand som Cousteau her bringer for offentligheten, er også fullt ut gitt tilkjenne av en internasjonal gruppe av marinebiologer på Malta i 1977, der alle var skjont enige i at livet i havet virkelig befinner seg i alvorlig

"En klimasafari" av Rolf Groven, 2007

Avbildet: Prinsesse Ingrid Alexandra, miljøvernminister Helen Bjørnøy, Bellona-leder Frederic Hauge, investor Petter Stordalen, alpinist Kjetil André Aamot, Stortingsrepresentant Inga Marte Thorkildsen, værdame Siri Kalvig og FrP-formann Siv Jensen

fare for tilintetgjørelse pga. forurensningene.

I følge havforskerne er 90 prosent av alt liv i havet konsentrert over Kontinentalsoklene, som kun dekker 10 prosent av havområdene. Dette forteller og er ensbetydende med – at den altoverveiende del av havets grøde som vi mennesker er avhengige av, er konsentrert der den risikofylte boring etter olje foregår. Fire femtedeler av den totale verdensfangsten av fisk som igjen er regnet med utgjør 60 millioner tonn, tas faktisk på disse grunne Kontinentalsokler som vi utsetter for den største forurensningsfare.

Vi vet alle at oljen ikke er noen evigvarende ressurs, og den dag den siste liter er tappet fra jordens indre er det ubønnhørlig slutt. Når det gjelder fisk og det marine liv i sin helhet – er dette en evigvarende ressurs med kolossal reproduksjon og – som igjen innegår som et ledd i det daglige brød verden over. Oljevirksoheten i Nordsjøen med sine rike fiskebanker er ikke slutt og ingen kan med sikkerhet stille noen garanti for den risiko og sikkerhet som snarveier i vinningshensikt her har etablert. At fiskerne blir påført brukstap for millioner av kroner, og må forlate sine fiskebåter på grunn av all slags skrot på

havbunnen er den annen skyggeside som her konkret er lagt for dagen.

Hva så med en utvidet oljeaktivitet nord for den 62. breddegrad? Alt dette tatt i betraktning vil et nei her – være et ja til livet.

Fortellingen stod i "LKAB NARVIK NYTT" nr. 2, mai 1977

Etter fortellingen hadde redaksjonen følgende kommentar:

"Red. vil gjøre oppmerksom på at artikkelen ble skrevet før oljelekkasjen i Nordsjøen. Red."

Kosovo - - -

Vukovic og hans soldater.

For å hevne denne ydmykelsen samlet Murat på nytt sine styrker og rykket frem mot Kosovo sommeren 1389. Fyrst Lazar ba om hjelp fra Bosnia og fikk en stor kontingent av soldater under Vlatko Vukovic. Vuk Brankovic, Lazars svigersønn, som også følte sitt territorium truet av tyrkisk fremrykking, kom med en stor hærstyrke og tok oppstilling på Kosovo Polje, noen kilometer nord-vest for Priztina, om morgenen den 15. juni 1389.

Kampene var meget intense og det var store tap på begge sider. Både Lazar og Murat ble drept. Etter slaget sto bare deler av den sammensatte tyrkiske hærstyrken tilbake på sletten mens restene av Lazars hær hadde flyktet hals over hode. Det heter seg at da Vuk Brankovic så at Lazar var drept, hadde han intet ønske om å fortsette kampen og "returned to his territory to be lord" (Noel Malcolm "Kosovo", side 67).

Lazar ble etterfulgt av sin sønn Stefan Lazarevic, som etter råd fra sin mor, dronning Milica (Lazars enke) ble tyrkisk vasall etter slaget.

Lazars styrker besto av serbere,

albanere, bosniere og ungare, men også bulgarere, tsjekkere og frankere samt styrker fra Wallachia (i Romania).

Murats hær var sammensatt av tyrkere, serbere (ledet av de to vasallene Marko Krsljevic og Konstantin Dejanovic), grekere og kristne styrker fra bl.a. Genova, samt bulgarere og albanere.

Dette viser igjen hvor vanlig det var å benytte seg av utenlandske styrker blant herskerne på Balkan i middelalderen. Dette viser samtidig at den offisielle serbiske oppfatningen om en ren kristen serbisk hær som kjempet mot tyrkiske styrker, ikke er riktig.

I årene etter slaget på Kosovo Polje tok den serbiske myteoppbyggingen til for alvor. Det ble lenge spekulert i om det var seier eller uavgjort. Dette er merkelig da det egentlig er snakk om det mest berømte nederlaget i serbisk historie. De tidligste kildene beskrev det som en serbisk seier og at Murat ble slått (tidlige serbiske religiøse tekster - pohvale). Dette skyldes nok at den ottomanske hærlædereren Murat falt under slaget. Men den sammensatte serbiske hærstyrken ble oppløst og flyktet fra Kosovo Polje. Den tyrkiske hæren sto igjen i Kosovo og senere slo tyrkerne tilbake med stadig større

hærstyrker godt hjulpet av utenlandske soldater, også serbere under tyrkiske vasaller av serbisk herkomst.

I 1989 - på 600-års dagen for slaget på Kosovo Polje - ble slaget gjenskapt av serbisk fjernsyn. Og i alle sammenhenger senere blir myten om den heroiske og rene serbiske armeen holdt ved like. Selv Marko Kraljevic, som beviselig kjempet på tyrkernes side, er i dag regnet for å være en serbisk frigjøringshelt. Serberne får dette inn med morsmelken og myten blir med dette virkelighet.

Fra Samfunnsliv for 10 år siden:

En hilsen til mennesket

av Aase Brenne

Takk for inspirasjonen

(Aase Brennens første innlegg på vårt første Sommertreff etter redaktør G. E. Bondes bortgang)

En som kommer reisende fra Nordlands forblåste kyststrøk, betrakter kanskje, som jeg, Trøndelag som inngangsporten til herligheten - til varmen og fruktbarheten. Det er som hele Sør-Norge åpner sin favn og slipper tørstende inn til seg. Der inne dufter det av jordens grøde, av dype skoger og vide enger og blomstrende haver. Fjellene hviler så søtt og trygt og bredt i det grønne, bølgende gresset. All jorden måtte forgå - om ikke livslykken fikk gi lyd fra seg.

Og sannelig, der kommer lyden, ikke bare en lyd, men et veldig, flerstemmig kor som fyller luften med velbehag. Humlene surrer, elvene bruser ellevilt, vindene stryker lekende gjennom skogene og lokker fram den for underligste musikk - og se der - midt i alt brusset løfter fuglene sine vinger og synger ut sin livsglede i alle slags tonearter.

Man legger seg ned på marken og lytter. Javisst synges livets pris der nede også. Skulle man hørt på maken. Har all naturen inngått avtaler - siden harmonien er så fullkommen? Jeg ser meg rundt etter dirigenten - jeg så meg rundt i Nordland også, men jeg kunne ikke finne ham. Så må han være usynlig til stede i all natur. Jeg vandrer rundt i denne vidunderlige symfonien og lytter intenst. Her er noe jeg må fatte. Jeg aner en mektig livsstrøm - en veldig kraft og spenning som dirrer i hele naturen.

Tyss - jeg hører noen merkelige undertoner, hviskelyder, beskjeder som forplanter seg fra blomst til blomst, fra tre til tre, fra fugl til fugl, fra fjell til fjell. Der hviskes og tiskes, der bruser og suser, der brummes og brøles i lange, lange tider - inntil jeg fatter beskjeden. Den skapende, urolige livsstrøm i allnaturen vil frem i et nytt livsvesen - i en ny form, og nå samler allnaturen seg til den forestående kraftprestasjon. Det nye vesen skal

få alt det naturen har - og enda meget mer - hviskes der ovenfra. Det er lyset som taler. Allnaturen lytter forbløffet, mens lyset fortsetter sin hemmelighetsfulle tale. De nye vesener skal kalles guder og være allnaturens herrer - og jeg - lyset, skal ha min bolig i dem. Lyset stråler så intenst at allnaturen eksploderer i en fantastisk livsutfoldelse. Og der - der stiger gudene opp av allnaturens skjød - vaklende på to ben, søvninge, blinde, forvirrede. De gnir seg i øynene og skjønner ikke hvor de er.

Allnaturen åpner sine armer for dem. Men akk og ve - gudene rygger skrekkslagne tilbake og roper: Hvem er du - hva vil du - er du Gud, kanskje? Allnaturen lytter til de merkelige lyder, lyden av Ord, av tanker, av Gud, men Allnaturen fatter ikke disse nye vesener som er vokst opp i dets skjød. Hva frykter de for? Alt har de fått av oss, duften, fargene, tonene, fruktbarheten - alt det skjønneste vi har - har de fått. Alle jordens livsvesener, alle de svømmende, krypende, fribente og flyvende har gitt dem av sin fylde. Alt vårt er deres - og så trekker de seg bort fra oss - vil ikke vedkjenne seg sitt slektskap med oss. Allnaturen sørger, men lyset er frempå igjen - med sin intense stråling. Sørg ikke - for se - gudene fikk også jordens og havets mørke dyp i arv, derfor ser de ikke, derfor kjenner de ikke igjen, derfor frykter de. Lyset ser lykkelig på de nye vesener. Så fullkomne de er - de kan høre meg, ta imot min tale, være min bolig. Se - hvor de rynker sine panner - for å fatte alt det ufattelige omkring seg. Lyset smiler. De skjønner ikke at jeg er kommet inn i dem - at jeg, lyset - arbeider inni dem. Jeg skal åpne deres øyne og ører og gi dem forstand på alt, men det vet de ikke.

Se - de frykter også meg. De trekker seg tilbake til jordens og havets mørke dyp i seg, men meg kan de ikke unngå, for de lengter etter meg, det har de arvet fra blomster, trær og gress. Når lengselen blir for overveldende, åpner de seg for meg, da slipper de inn litt lys, da går de et skritt frem - i visdom og forstand. Allnaturens kropp lider. Gudene kjenner den

ikke, derfor misforstår de den. Siden de heller ikke kjenner sin egen natur, misforstår de den og hverandre. Lyset stråler. Bare vent, jeg skal gjøre den mørkeste natten i dem til den lyseste, skjønneste dagen. Jeg har valgt meg ut de sterkeste kar, de som tåler mest lys, disse som elsker lyset mer enn mørket de kommer fra - se - de skinner som stjerner i natten ... for resten av gudeflokket. Men så stor er frykten for lyset - at de dreper sine mest strålende lysbærere. Nåja, lyset kan de jo ikke drepe. Det forplanter seg fra slekt til slekt. Stakars guder, deres livskamp er hård, for Mørket inne dem har også tatt Ordet i sin makt og utfolder seg intenst i denne nye livsform. gudene lytter. Forvirringen er stor. Lysets og mørkets tale blandes sammen. Man vet ikke opp eller ned. De har funnet på å kalle lysets tale for Gud, mørkets tale for Djævelen. Til tross for de to forskjellige navn - formår de ikke å skjeldne klart. Og se - liksom allnaturen gir hele seg til selv til gudene - så gjør gudene det samme. De gir alt sitt hen til det som i tiden og øyeblikket går for å være Gud. Se på disse fullkomne vesener - hvor de drømmer og leker og synger, hvor de dikter og fabler om alt det som ikke er, se - hvor de ofrer til alt det som ikke er, seg selv, sin livskraft, sitt avkom. Sannelig, kjærligheten er stor hos dem. Skulle de ikke være verdt å elske, verdt å kalle på, verdt å bo i!

Jo, misann! Hør, hvor de lider og vansmekter i sine villfarelser. Bare de kunne høre og skjelve i min tale, så slapp de å lide mer. Du, Allnatur, lever i det som er, du har ikke makt til å overskride virkelighetens terskel, men se på gudene. De har fått makt til å skape, og så skaper de verdener av uvirkelighet, drømmeverdener som stadig går under. De skal også skape verdener som ikke går under når den tid kommer - at de skjelner lyset fra mørket - og mørkets tale - og intet skal være umulig for dem.

Og lyset skinner. Allnaturens kropp blomster og bærer frukt - og gudenes tankeliv blomster og bærer frukt. Jeg hører en symfoni, så uendelig meget større og rikere enn den jeg hørte før gudene ble til.

Den usynlige dirigenten er i virksomhet overalt. Mens jeg lytter, skjærer symfonien ut i en forferdelig disharmoni. Å, dette mørket! Hvorfor skulle det skape slik forvirring hos gudene. Det var jo ingen disharmoni i havets og jordens dyp. Alle splite jo sammen - fra øverst til nederst. Lyset smiler. Du glemmer at du har med skapende guder å gjøre. Så lenge de lever i disharmoni med sin egen natur og allnaturen - vil de skrike ut sin disharmoni - i toner, bilder, ord og samlivsformer. Men lytt nå, så skal du høre. Jeg lytter og lytter. Tyss, der hører jeg de merkelige undertonene, der hviskes og tiskes i gudenes verdener, der går bud og beskjeder - i lange, lange tider. Noe nytt er i gjære. Den urolige livsstrømmen er virksom - kraften og spenningen dirrer gjennom gudenes tankeliv, så mektig at mitt hode vil sprenges. Og Lyset, denne evige, ukuelige kraft stråler intenst - og så eksploderer livsstrømmen i gudenes tankeverden - og der - stiger han frem - guden - den første, fullt bevisst og våken. Se - han kjenner Allnaturen, han kjennes ved alt og alle. Han er ett med livsstrømmen og behersker den fullkomment. Lyset smiler. Nå skal alle sår leges, så skal gudenes ulykke vendes om til lykke - når de hører de Ord han forkynner.

Nå skal der ikke bli fred å få - før gjensidighetens og samhörighetens salighet og lykke er oppnådd. Du, som da lytter, vil få høre en symfoni, mektigere enn du kunne drømt om, som starter nede i jordens og havets dyb - løfter deg videre og videre - inn i gudenes fullkomne samhörighetsverden - ja, videre ut i det evige rom for å møte

og gå opp i den symfonien som var der og er der - fra før I ble til, men hør nå på han som kaller og roper: Kom til meg - alle I som lever i fryktens og uvirkelighetens lenker - og jeg skal gi eder friheten.

Og gudeskarene komer, de lytter, de tror, de tviler, de vet ikke opp eller ned. Ingen krok i ham var mørk, han var lyset selv, som kjente Altet og alt som var, er og blir. Mørkets røster raser: Bort med denne, bort med lyset. Og så dreper de sin befrier. Forlat dem, de vet ikke hva de gjør - er hans avskjedssord. Men lyset kunne de ikke drepe: Mine ord skal ingenlunde dø - de skal være hos eder og lyse og skinne og vise eder veien til det rike som tilkommer oss guder. Drøm videre, bygg fantasiverdener så lenge I må det, siden skal I høre.

Tidene rant hen, lyselskere og lysbærere oppsto uavlatelig - og møtte same skjebne som de foregående. Men se nå på gudene. Sannelig, de ser med sitt ene øye, hører med sitt ene øre. De har oppdaget Allnaturens lover, som de engang diktet og fantaserte om og fryktet for. De kjenner livsstrømmen i deg nå, Allatur - se, de har makt til å sprengte Altet i filler. Seg selv kjenner de ikke ennå, men hør - deres tankestrøm er vendt innover mot dem selv nå: Hvem er vi - som har fått en slik makt - hva bor i oss? Bare ondt, bare ondt, hvisker mørkets røster, som ruger fortvilt over den store hemmeligheten i gudenes sjeledyp. Den rører på seg. Lyset ler. Tiden er nær. En understrøm av tårer flyter gjennom Allnaturens og gudenes verden. Lengselen er så stor, disharmonien så skrikende.

De «sinte guder»

Av Svein Otto Hauffen

«Det finnes ingen sint Gud» - ifølge en privat påstand fra en som formodentlig har gransket Vår Herres «hjerne og nyrer» - og mere til.

Når selvsamme, med like brysk påståelighet, sitatfuskende pådytter Jesus følgende kategoriske påstand, i generaliserende flertall: «Dere er alle guder» - da må det være tillatt å undres over både det ene og det andre.

Her skal vi ikke gå nærmere inn på, hvor langt innbildske og respektløse gjerne går i sitatforfalskende retning, for å tilfredsstille privat ønsketenkning om hva Jesus burde ha sagt.

Her begrenser vi oss til følgende: Når det angivelig ikke finnes noen sint gud, og dertil «alle er guder», er det jo ganske underlig at det i realiteten er så mange ukontrollerte, hastig hissige, armfektende illisinte, samt aggressive psykopatisk tullsinte brølaper, og verbale «pitbuller», blant disse angivelige guder!

Man undres videre over hva slags «guder» det dreier seg om, eftersom sistnevnte utvilsomt må være i nærbeslektet nærkontakt med den guden som i Det Nye Testamentet betegnes som «Denne verdens gud». Som jo også bærer sitt gamle navn med rette, slik det fremgår av følgende skriftord: «All hissigheit, vrede og skrik, er av - SATAN»!

Die Spiele von Peking. Mit Tibet.

”Kina-OL 2008”

SV viser verden veien

Atter en gang ser verden mot Norge etter inspirasjon. Denne gangen er det IMF som pent ber Norge ta ansvar for å lage internasjonale standarder for hvordan statsfond kan oppføre seg på børsen. Financial Times skriver at spesielt USA insisterer på at fondene må få retningslinjer som sikrer åpenhet og forbyr aggressive oppkjøp. Finansminister Kristin Halvorsen sier ifølge samme avis at hun tror en slik standard vil være hjelpsom. Singapore og Abu Dhabi, som har to av verdens hemmeligste statsfond, utgjør sammen med Norge arbeidsgruppen som skal lage regelverket.

Og sannelig, bare tre dager etter at gruppen ble lansert varslet Singapore at de skal bli mer åpne om fondet sitt. Innad i SV må noen drømme om at Halvorsen har like lettvent gjennomslag i den norske regjeringen.

MR

Kvad til en menneskevenn

Lett lar man seg dessverre venne,
til å være rosgjerrig - helst underkjenne.
Hvorfor ei heller anerkjenne?

Den tanke gjør oss lett til sinns:
Hjelpsomme mennesker - de finns!
Kan mon et muntert hyldningskvad
medføre at man smiler - glad?

La ordet «hyldning» ikke hilde syn og sans.
Noen fortjener en lyrisk laurbærkrans!
En tannlege som gjør sin plikt
og mer enn det - fortjener dikt,
om kvalitet, foruten svikt.

Vi tenker på Odd Jørgen Rye
som gjør langt mer enn å fornye
gebiss og mere til
som må forbedres, pluss rotfyll.

Han bygger broer og forståelsens bru
til det man ikke straks forstod.
Hans gode kone hjelper til,
i gjerning, ord, såvel som smil.

Han hjelper folk fra smertens plage,
i gode og i onde dage.
Og ofret fritid mang en dag,
for å lindre andres ubehag.

Stundom kan han nok bruke tang.
Men også det skjer uten tvang.
Det hender at han tenner trekker,
men er blant dem som foretrekker
å heller verne enn å fjerne.

Han prøver ingen å fornede,
men hvem gjør mer for å forbedre?
Noe hensynsløs kan han nok være
- imot seg selv - for det menneskekjære.

I hans munn hørtes ikke: «Nei»,
når noen trengte hjelp for sin, og seg.
Musikk til arbeidet, kan man fint høre,
til ørens fryd for pasienthumøret.
Den gode tone og de gode ord,
lar borrets ubehag lett lydtilsløre.

Langt over smertegrensen,
er dét noen kommer med.
Hans hjelpsomhet begrenses ei av det.
Forbilledlig i å være snill,
endog når stress kan slukke lysten til.

Han fortjener ordet; En menneskevenn.
Det bør vi innse mer om senn.
Og ikke minst et godord til:
Hans vennlighet og gode smil!
Slik vil vi da Odd Jørgen hedre.
Hvem kunne det fortjene bedre?

Svein Otto Hauffen

Danske forskere borer 800.000 år tilbake i tiden

Af JENS ARVID SPÆRHAGE
HANSEN

Offentliggjort 12.03.08

Danske forskere er blevet belønnet med den prestigefylte europæiske Descartes-pris for fremragende forskning. Forskningen dokumenterer bl.a. klodens klima for 800.000 år siden.

Det er forskningsgruppen Center for Is og Klima på Niels Bohr Institutet ved Københavns Universitet, der med prisen viser, at dansk iskerneforskning er i verdensklasse.

"Descartes-prisen svarer næsten til en 'EU Nobel-pris', og det er en meget stor ære og anerkendelse at modtage den," fortæller professor Dorthe Dahl-Jensen, der er leder af

grundforskningscentret Center for Is og Klima.

Minus 50 grader

Forskningsgruppen arbejder med iskerneboringer på begge sider af jordkloden - på den nordlige halvkugle på Grønland og den sydlige halvkugle på Antarktis, hvor der om sommeren arbejdes i temperaturer på minus 50 grader.

Det er Antarktis-forskningsprojektet EPICA, der er blevet tildelt Descartes-prisen.

EPICA er et internationalt boreprojekt med 12 forskningsgrupper fra 10 lande, og det er alle grupperne, der i fællesskab modtager prisen.

Tre kilometer tyk is

Isen som de danske forskere er ek-

sperter i at bore i er dannet af sne, der år efter år bliver liggende, og med tiden presses sammen til en tyk iskappe

Iskappen på Antarktis er cirka tre kilometer tyk, og med kun 2-3 cm snefald om året, har forskerne adgang til information om Jordens klimahistorie 800.000 år tilbage i tiden.

Forskningsresultaterne dokumenterer, at der aldrig tidligere i klodens klimahistorie har været så højt indhold af CO2 som nu.

Forskerne fortsætter nu med målinger af sulfat, nitrat, klor og støv i atmosfæren. Viden, der også kan bruges til modelberegninger af fremtidens klima.

Demokratisk revolusjon må til

Litt av en påstand - vil noen si. Men den fremsettes etter å ha lest artikkelen til Robert Aasen i Østlendingen, 15.2.08.

DE INNLEDENDE ORD som Aasen brukte - er det all grunn til å gjenta, tenke over og ta opp til videre diskusjon: Flere saker og hendelser gjennom mange tiår har vist at det er helt nødvendig med et helt nytt valg- og styringssystem i Norge.

ØSTLENDINGEN er en avis som har gitt spalteplass for avsløringer i klartekst omkring hva som har skjedd. Og det bør redaksjonen fortsette med. (Jeg sikter til en rekke artikler av advokat Kr. Almås - som har avslørt den brunskimrede politikk som er gjennomført i mange år. Den seneste av advokatens artikler som jeg har lest, finnes også på følgende nettside:

<http://agderavisen.com/article.php?story=20071216170129470>

Redaktøren av denne avis er også tilhenger av det frie ord - i motsetning til mange andre.

FORVIRRINGENS TID opplever vi alle i dag - og det er derfor folkeopplysning må til videre frem mot valget i 2009. (Spesielt gjelder det mange andre avisredaksjoner - som i stedet praktiserer direkte sensur av innlegg som ikke er politisk korrekte.)

DAGENS PARTIPOLITIKERE er prestisjebundet, og våger derfor neppe å innrømme det som har foregått gjennom lang, lang tid. Så fra dem er det lite å hente. Men ett spørsmål bør det være av stor interesse også for andre borgere å få svar på. Og spørsmålet går til ALLE politikere - uansett parti: Hva har dere tenkt å gjøre med alle de fullstendig overflødige ansatte i den byråkratiske Formynder-Staten? (Vi lever som kjent av landets produksjon av nødvendige varer - IKKE av papir og administrasjon)!

POLITIKERE pleier å være kjappe - både i replikk og retorikk. Hva venter dere på - Nå?

Thorbjørn Andersen.
Halden.

ÅPENT BREV TIL ISRAELS VEN- NER PÅ NORD- LANDSBENKEN

Merkelig at Israel skal benytte seg av nesten nazipreget hevnprikk: den israelske viseforsvarsministeren sier at palestinerne skal få oppleve sitt holocaust. Trodde det ordet bare var beregnet på jødene etter nazistenes overgrep. Nå er 11 israelere drept hittil etter Kasse-raketter (over mange år). Israel har drept over 100 bare de siste dagene som hevner for at en 47-årig mann ble drept i forrige uke. Tyskerne drepte i Norge ti sivile for hver tysk soldat som ble drept under okkupasjonen, uten sammenlikning for øvrig...

Dag O. Johansen
Red. av avisen Samfunnsliv

Livs-oaser

Så mange av oss stresser
på grunn av penge-interesser.
I hverdags-stress får gamle vaner,
mer overmakt enn folk flest aner
- i Gammel-Eriks baner....

Da agerer man som vanedyr
- «bevisstløs» for hva ånd betyr.
Ved frihetskamp mot gamle fraser
finnes vei til intuisjonens livs-oaser.
Fra gammel vanetenknings ørken,
med fantasiløs rasjonalisme-tørken.

Svein Otto Hauffen

”Harlekin” er en teaterfigur som springer ut fra et teaterselskap som heter ”Commedia de la arte”. Det begynte med at den italienske bonden ble latterliggjort på scenen for sin fattigdom og sine lappete klær. Disse lappene ble opp i gjennom årene forfinet til et mønster i vakre farger og figuren ble en narr man lo av. Figuren er mye brukt i kunstens verden. Her: ”Det gode og det onde”. (Eirik A. Eriksen).

Bondebladet – debatt 6.mars 2008 –

Svar på innlegg «Økologisk + dyrevelferd = bløff?»

Her er dyrevernalliansen med å skriv ”dyrevelferd er et av grunnpillarene i økoproduksjon”.

Dersom lufta er god og dyra fær godt stell med omtanke og hjartelag, trivest kua på bås om vinteren. Men føret har ført til at kua står med flytans avføring som lagar gass. Gassen er ikkje utrevleg bare for kua, den går i kjellaren og èt opp både sement og jern. Gjødsla blir nermast gift til jorda og gassen går ut i lufta til forurensing.

Det er føret til dyra som er so galt, dei kan ikkje velge sin eigen mat om vinteren.

Dei siste åra er det maursyre tillat i det økologiske, bestemt av EU. Kan ikkje Debio tenke sjølv? Tanken er vel tid og pengar, men her må bonden tenke sjølv dersom det skal vera rein mat!

Jorda har ogso blitt utarma so føret er ikkje fullverdig, manglar kadmium. Kadmium, kva er det spurde eg mattilsynet. Det er metall og gift var svaret. Er det velferd for dyret med direkte gift i føret? Kva med mjølk og kjøtt?

Jorda må opparbeidast med kløver so den gjev fullverdig fôr, og mjølet må vera reint.

Før bruka dei ogso lauvkjerr, kanskje samenlikne det med vitamin som menneske tar om vinteren.

Det hjelper ikkje med lausdrift når kua går med vondt i magen kvar dag, fører til forurensing i gjødsla som skal tilbake til jorda, og lufta som er for alle. Økologisk mjølk og kjøtt, kva er det? Det skal vera reint.

Fær kua fôr som ikkje behagar blir juret som ei nyre og skil ut, sa ein dyrlege på seminar da det økologiske starta her.

Når jorda er rein og gjev fullverdig fôr og høyet henkt på hesje, blir all kløver og urter tatt vare på til vinteren. Den tid var det ikkje mangel i jord, ikkje omega 3 eller anna mangel i mjølka om vinteren, den var fullverdig og god uten pastorisering. Har ikkje råd til å drive slik hører eg no.

Det er ekstraarbeide som gjer til at det økologiske må vera meir betalt. Urein mjølk og mat fører til allergi og sukkersjuka. Dermed lidels, og pengar til medisiner. Det billigaste er likevel rein mat, men den må vera og stole på, ikkje som no med maursyre i det økologiske føret. Kva er no forskjellen, på økologisk og konvensjonelt fôr? Ønsker svar.

Bare reint fôr og stemple maten rein.

Før kalla dei dette bondevett, og det var i vertfall dyrevelferd.

Ingrid Lia,
3810 Gvarv

Religionen – menneskets svøpe?

En primitiv stamme i Midtøsten fikk det for seg at den var utvalgt av Gud. Forskjellen mellom denne stammen og andre omkringliggende folk var at de hevdet det bare fantes én eneste guddom, og ikke mange forskjellige, som var det vanlige på denne tiden. Dette var enestående for dette vesle folket.

I tillegg var det mange fantasirike og oppfinnsomme ledere for denne stammen. Disse religiøse lederne begynte å skrive ned sin egen helt private skapelseshistorie i et omfattende skrift de kalte Tora'en, det gamle testamentet. De skrev en historie med mange dramatiske hendelser og store slag, for stammen hadde fått en beskjed fra sin guddom at de skulle finne det hellige land, koste hva det koste ville av menneskelig lidelse og død.

Disse skribentene var så ærlige i forhold til sin forhistorie at de aldri skjulte raskapen i sine egne rekker når de fortregnte andre stammer i sitt jag etter å finne dette landet de var blitt lovet av guddommen. Egentlig var jo denne ideen om nytt land noe som hadde oppstått i en av de religiøse lederes hoder, som en drøm om natten eller som en indre stemme om dagen mens han var ute og gikk blant sine egne. Forskjellen fra våre dager er at de den gangen ble ansett for å ha direkte kontakt med Gud og ikke var galninger som burde vært tvangsinnlagt på en psykiatrisk institusjon.

Stammens selvbevissthet og erobrertrang, skaffet dem utallige fiender. Men de var sterke i troen på sin oppgave i denne delen av verden. Som eksempel på dette uslælige konseptet, er israelitten Davids kamp mot fi-

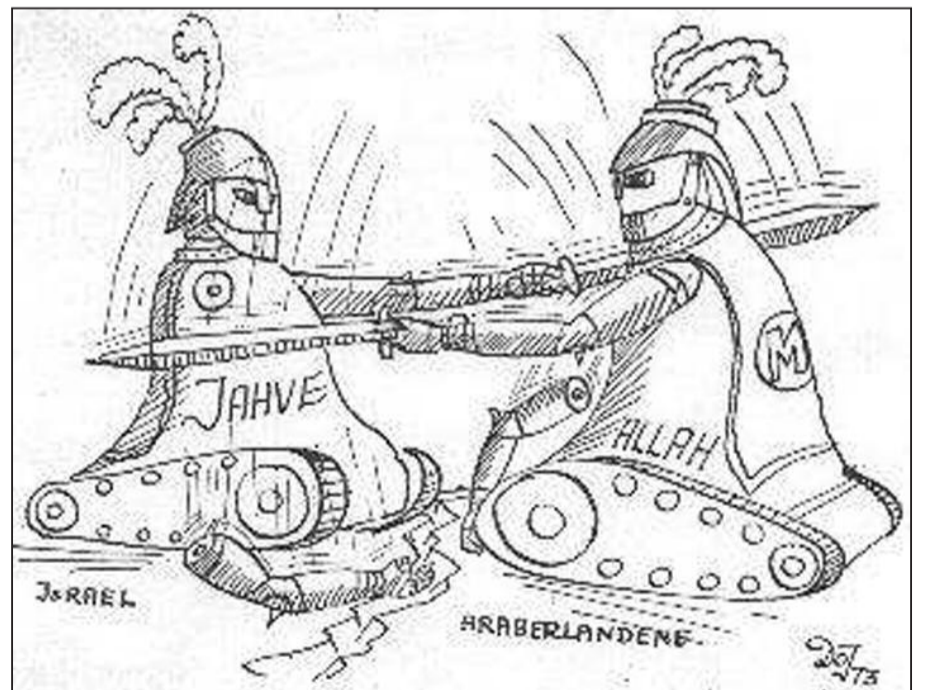
listerkjempen Goliat der han felte mannen med en stein fra en slynge. Dette har siden blitt et symbol på den lille manns kamp mot overmakten.

Denne rollen innehadde dette folket gjennom årtusener. Alltid hadde de Gud på sin side, selv om de slaktet tusener på sin vei mot det hellige land.

Forfølgelsen av jødene gjennom menneskehetens forhistorie er et eksempel på hva religiøs avsporing kan føre til, både på jødene og motstandernes side. Som folk var de eksperter på handel og økonomiske transaksjoner. En av de virkelig effektive økonomiske knepene de tok i bruk, var jubelårssystemet der all gjeld ble slettet hvert 50.år. Dette er en metode man godt kunne ha benyttet seg av i den gjeldstyngede verden i dag, men med langt hurtigere saneringssystem på grunn av det globale merkantile nettverket, kanskje gjeldssanering hvert 10.år.

At jødene var et mammonistisk folkeslag viser Jesu inntreden i det gammeltestamentlige samfunnet. Han jaget pengevekslerne ut av templet for de hadde omgjort Guds hus til et arnested for pengespill og svindel der det var om å gjøre å kjøpe billig og selge dyrt. Det er som å høre om vår moderne tids børskatedraler med inside handel og kjøp og salg av aksjer i milliardklassen der de samme prinsippene fra jødene tempel på Jesu tid ligger til grunn.

Men jødene valgte ikke Jesu vei for løsningsen av mellomfolkelige konflikter. Det gjenstridige folkeslaget fortsatte sin gam-

meltestamentlige tenkning og venter fortsatt på sin Messias. Rollene i Midtøsten er snudd på hodet. Krigsmaskinen Israel er blitt den nye Goliat. Palestinerne som lever i et okkupert land, er blitt den steinkastende David.

De synes å ha forkastet hans vei til fred: Jesus snakket ikke bare om å gå én mil med fienden, men to, og at man skulle elske sine fiender. Israel har ikke kommet seg ut av den gammeltestamentlige og begrensede livsstilen. Palestinerne på sin side lever også frem-

deles i gammeltestamentlige tid der øye for øye og tann for tann er det høyeste prinsipp. Forskjellen mellom Israel og palestinerne er at Israel besvarer øye med øyne, og tann med tenner.

I mellomtiden ser vi muslimer og jøder rugge frem og tilbake mens de bøyer hodene mot bakken eller klagemuren.

Det er kanskje fordi de ønsker å holde forvirringen ved like til evig tid.

Fra Nyorienteringens sommerstevne på Fauske 1984

Hva forstår vi med Nyorienteringen

Av Arne Jenssen, Bodø

Når det skjer noe galt som vi ikke har regnet med eller tilskrevet, vil det være naturlig at vi søker etter årsaken. Dette gjelder på det sjellege som på det fysiske område.

Når det gjelder det som skjer på det fysiske plan, så arbeider menneskene rasjonelt. Ved sykdom sender vi bud etter doktoren da vi vet at han er den som kjenner til symptomene og kan finne frem den medisinske årsaken til strøbruddet. Det samme hvis det elektriske lyset forsvinner, da sender vi bud på elektriker eller fagmannen, da han kjenner faget og finner lett årsaken til strøbruddet. Det samme prinsipp gjelder for alle fagområder i den fysiske verden.

Men når det gjelder folkeveiledningen som skole, vitenskap, kirke, presse og politikk, fortøner virkeligheten seg annerledes. Der er objektivitet en sjelden vare. Politikerne arbeider etter flertallsprinsippet. Har du flertallet bak deg, så har du også retten til å avgjøre hele folkets skjebne, ja selv når det ender i et resultat som er det stikk motsatte av hva som er tilskrevet. Kirken og dens menn som i sitt virke har folkeopplysningen som oppgave, har sviktet totalt, de er blitt systemets bevarere og støttepillere og derved sveket Kristi lære. Resultatet av dette svik er, at hele verden er av hengslene. På tross av at varelagene flytter over, er en stor del av verden på konkursens rand. Vi holder på å drukne i velstand.

Prestesønnen Bertram Dybwad Brochmann forsøkte gjennom et helt liv å klargjøre årsaken til vår tids jammer. Gjennom uttallige artikler og bøker skrev han om tidens hjelpeløshet og samtidig viste han en ny vei til det etterlengtede rike som hele verden ventet og håper på. Fremgangsmåten som B.D.B. mente var den eneste fremkommelige vei, var den som Kristus selv anga. Søk og utforsk først gudsricket og dets lovmessighet, erkjenn det, så får du alt annet i tillegg. Han gikk da ut fra hva Kristus forklarte i sine taler og lignelser, i Bergprekenen ikke minst.

Det vi kaller for Nyorienteringen blir altså det syn som B.D.B. hadde på Kristi evangelium og hans gjerning på jord, i motsetning til det gammelteologiske syn som kirken og dens menn har forfektet og gjør det fremdeles. Men på tross av alt det som er skrevet og talt om dette nye livssyn av B.D.B. selv og hans mange medarbeidere gjennom ca. 50 år, så er det fremdeles få som vet noe om det. På Stortinget, hvor han representerte Samfundspartiet i en periode, fikk han ofte forståelse for det han sa, men samtidig fikk han høre at det ikke var gjennomførlig. Noen kalte det for tungtale. Andre igjen sa at du har nok rett, men vi kan ikke stemme på det, vi må stemme på det partiprogram som vi er valgt på.

En som tar for seg bare ett område av B.D.B.s arbeider, vil lett forvirres. Man må først sette seg inn i hans grunnsyn, hans syn på menneskene og det menneskelige liv. Etter som man tror handler man,

eller som han selv uttrykker det: Din mentalitet er og blir din skjebne. Utfra dette kunne hans arbeide omfatte alle disipliner som sosiologi, økonomi, psykologi, religion og politikk. Og ut fra dette grunnsyn kunne han finne årsaken til alle de tusen skuffelser som mennesker og samfunn har gjennomlevd gjennom tusener av år. Skuffelser som økonomiske kriser, krig og forbrytelser.

B.D.B. var som tidligere nevnt prestesønn. Hans far, Jørgen Henrik Hegermann Brochmann var en meget lærd teolog. Han hadde studert gammel og nytestamentlige skrifter på gresk og arabisk språk, matematikk og astronomisk vitenskap. Han var ingen skremsepredikant som skremte folk til kristen tro. Han var meget musikalisk og var med på å revidere Landstads salmebok. I dette miljø vokste B.D.B. opp og det miljø og den påvirkning han fikk gjennom sin far, satte sitt preg på ham gjennom hele livet. Som hjelpemidler for å komme frem til denne livssynstese oppgir og refererer han til Erik Fromm, psykoanalytiker, Sigmund Freud og mange, mange flere, men det som preger hans litteratur mest av alt er hans bibelstudium. Dette forteller i grunnen om det gode forhold han hadde til sin far som var en lærd teolog. Det synes tydelig at han har fått stor interesse for Bibelen og dens skrifter gjennom samtaler og diskusjoner. Men det viser og den utvikling som skjedde i det utvidede studium av Bibelen og det resultat som han kom frem til.

Et av bibelens mest omtalte ord «Synd», viet han stor oppmerksomhet. Det er av teologene utlagt som ond vilje. Hvis menneskene var født med ond vilje, så var sjansen til at verden kunne forbedres meget usikker. Hans tvil på at oversettelsen i Bibelen var dekkende for ordet synd førte til, at han søkte hjelp hos en lærd språkkyndig i de språk Bibelen var forfattet på.

Han fikk da vite at dette ordet har forskjellige meninger i de gamle skrifter. Det mest kjente uttrykk «hamartia» svarer til vårt ord «bomskytning». Eller skyte bom. Det vil igjen si at vi ikke treffer det vi sikter på. Ut fra dette syn er det ikke ond vilje som gjør at vi tar feil av målet som vi sikter mot, men menneskelig svakhet så vel hos individ som i samfunnslivet. Viljen har vi til å gjøre det gode, men evnen, forståelsen av hva som tjener til vårt beste mangler. Far forlat dem for de vet ikke hva de gjør, og likeså den store og forståelsesfulle tale til menneskeheten: Visste du bare hva som tjente til din fred, men det er skjult for dine øyne.

Hva er så det nye ved Dybwad Brochmanns tanker som skiller seg fra det autoriserte og godtatte verdensbilde? På samme måte som naturlovene hersker i fysikkens verden, slik gjelder det i åndens verden. Alt er lovmessig bundet. Intet skjer tilfeldig, men er bundet i en kausal sammenheng. Brochmann viste til Kristi lære, at på fruktene skal treet kjennes. Et sykt tre bærer dårlig frukt. Vi høster akkurat som vi sår. Når vi sår potet i jorden, så høster vi ikke druer eller omvendt. En fugl faller ikke ned uten at det har en årsak, den er enten vingeskadd eller syk. Det nytter derfor ikke å be til noen gud for å endre på det som er lovmessig.

Den gang pesten raste i Europa, samlet folk seg i kirkene og bad om at pesten måtte forlate dem. De skjønnte ikke at det var en basilis som ble overført fra det ene individ til det andre som gjorde at de ble syk, de kjente ikke årsaken og det ble deres skjebne. De som rømte til fjells, og som derved ikke ble smitt-

tet, unngikk pesten og dens følger, mens de som stimlet sammen i kirkene smittet hverandre og døde.

Hvorfor snakker politikerne om kriser opp og kriser i mente, når det i virkeligheten ikke finnes noen kriser. Hele den vestlige verden med

Amerika i spissen bugner av matvarer, med berg av smør, mel og andre nødvendige ting for livets opphold. Vareoverfloden som skulle betinge nok til alle og fritid istedenfor arbeidsløshet, er blitt den store svøpe som alle tidens menn ikke forstår seg på.

Brochmann hevder at krisen er av mental karakter, og at det må skje en omvurdering av alle verdier. Menneskenes lodd er at de må forstå sin tid og innrette seg etter den nye situasjon, det vil si å forstå at det ikke er noe feil med annet enn vår tro. Umwertung aller Werte. En gang var jorden Hat som en pannekake, (det Ptolemeiske verdensbilde) og med en kuppel eller kumme over. Sol, måne og stjerner flyttet på seg hele døgnet En forestilling som menneskene innstilte seg til og hvor den alminnelige kvinne eller mann ikke hadde noen som helst mulighet til å protestere på.

Paven var bindeleddet mellom Gud som bodde oppe på kuppelen og menneskene, og ved hjelp av engler fikk han kommunikasjon. Underverdenen var under jorden (pannekaka) og der bodde djevelen.

Denne forestilling levde menneskene på i ca. 1500 år inntil Kopernikus begynte å påstå at jorden var rund som en kule og at den roterte rundt solen. Reformatorene ved slutten av middelalderen levde også på denne forestilling av verden. Luther og de andre reformatorne som var sprenglærde etter sin tids viten, holdt denne nye viden for tøv.

Denne nye viden om jorden og universet, skapte store vanskeligheter for hele samtiden, ikke minst for dem som stelte med folkeveiledningen. De lærde måtte på en diplomatisk måte skjule at de hadde tatt feil og at det de hadde lært oss måtte revideres. Det er når løgnene skal fordekkes at problemene oppstår. Det er da behov for tåkelegging. Dette gjelder på alle livets områder og ikke minst når det gjelder åndsveiledningen.

Brochmann oppdaget tidlig denne dualismen når man skal tjene sannheten på den ene siden og livsløgnen på den andre.

Et eksempel på denne dualismen ser vi ved å lese hva Kristus og Paulus sier om samme sak. (Paulus som akademiker). Kristus som er sannheten, sier at ingen kan tjene to herrer. Man må elske Gud og hate løgnen som er djevelen. Paulus sier om samme sak. Der finnes ikke øvrighet uten at den er innsatt av Gud, vær derfor de foresatte — øvrigheten — underdanig.

Et annet forhold som er religionens grunnpilar er det som skjedde på Golgata. Stefanus sier i sin tale til jødene blant annet: Hvem av profetene — seerne forfulgte ikke eders fedre. De drepte dem som forut forkynte at den rettferdige, Messias skulle komme, han som I nå har forrådt og myrdet. Ap. gj. 7. Mens Paulus sier at dette måtte skje. Messias skulle lide og dø for vår skyld og hans blod rensket oss for all skyld. Altså ingen forbrytelse det som skjedde på Golgata. Dette med offer er et kjent begrep hos alle religioner. Alle hedenske guder krevde og krever blod og uten blodoffer ingen forlatelse. Det samme gudsbegrep hadde jødene, og har det fremdeles. Ikke bare jødene, men hele verdensanskuelsen krever blodet av vår ungdom til

Bertram D. Brochmann: Kunsten å lese Bibelen

Kapittel 9a

En lærerrik fabel — Jotams fabel

(del 1)

En meget viktig og innholdsrik beretning i det gamle testamentet heter Jotams fabel i Dom 9, 8—15. Hva sier naturforskerne, språkforskerne og bibelstudentene om den? Den minner sterkt om H. C. Andersens eventyr og er etter min måte å lese bibelen på uhyre dypt inspirert og godt tegnet.

I sin helhet gjengir vi beretningen som en strålende allegori:

Det hendte en gang at trærne ville salve seg en konge, og de sa til oljetreet: «Vær konge over oss.»

Men oljetreet sa til dem: «Skulle jeg gi avkall på min fedme, som Gud og mennesker ærer meg for, gi meg til å svaie over trærne?»

Da sa trærne til fikentreet: «Kom du og vær konge over oss.»

Men fikentreet sa til dem: «Skulle jeg gi avkall på min sødme og gode frukt og gi meg til å svaie over trærne?»

Da sa trærne til vintreet: «Kom du og vær konge over oss.»

Men vintreet sa til dem: Skulle jeg gi avkall på min most, som gleder Gud og mennesker og gi meg til å svaie over trærne?»

Da sa alle trærne til tornebusken: «Kom du og vær konge over oss.»

Og tornebuske?! sa til trærne: «Dersom det er eders oppriktige mening at I vil salve meg til konge over eder, da kom og søk ly i min skygge. Men hvis ikke, da skal det utgå ild fra tornebusken og fortære Libanons sedertrær.»

En spotter vil her få vann på møllen og si: «Der kan du se, igjen et eventyr for barn.» Om teologene på sin side mener at trærne faktisk holdt valgdag for å kåre seg en konge, får de selv avgjøre.

Men det står fast at vi mennesker er «trær» som holder valg over hvem som skal styre og herske over oss. (J.fr. beretningen om den blindfødte som ser trær som går omkring i Johs. ev. 9, 1—32.) (Det var mye p.g.a. disse bibelens stadige omtaler av trær som ga denne boks forfatter inspirasjon til som gartner og botaniker å «dikte» allegorier i et tidligere bind: "Bibelen og naturvitenskap".)

Vi ser av denne Jotams fabel at de eldste trær som bærer edle frukter ikke vil være konger. De vil ikke herske over andre, for de vet at det er synd. Og les som sidestykke til dette i Dom. 8, 22—27:

Da sa Israels menn til Gideon: «Hersk over oss, både du og din sønn og din sønnesønn. For du har frelst oss av midianittenes hånd.»

Men Gideon sa til dem: «Jeg vil ikke herske over eder, og min sønn skal ikke herske over eder, Herren skal herske over eder.»

Og Gideon sa til dem: «Jeg vil be eder om noe at I alle vil gi meg de ringer I har tatt til bytte. For midianittene gikk med gullringer, de var ismaelitter.»

Og de sa: «Vi vil gjerne gi deg dem.» Og de bredte ut et klede, og på det kastet hver av dem de ringer han hadde tatt til bytte.

Og vekten av de gullringer han hadde bedt om, var et tusen og syv hundre sekel gull foruten de halvmåner og ørestykker og purpurklær som midianittenes konger hadde på seg, og foruten de kjeder som deres kameler hadde om halsen.

Og Gideon gjorde en livkjortel av gullet og stilte den opp i sin by, i Ofra, og hele Israel drev der avgudsdyrkelse med den, og den ble en snare for Gideon og hans hus. 17, 5 Mos. 28, 4. 6, 28.

Hva lærer vi av dette? Gideon demonstrerer ubevisst både den riktige og uriktige inspirasjon (innskytelse) på en og samme tid. Han er våken og bevisst nok til å vite at Gud skal styre i det jødiske teokrati. Han ser at det er synd å sette seg til å «styre», for samfunnet er levende selvvirksomhet som skal ha Guds ånd til styrmann.

Men overfor gullet er han ennå ikke helt bevisst. Der ligger fristelsen og lurert på ham, og — gullet ble hans snare.

«Tornebusken» — det simpleste ugras blant trærne i hagen ville styre. «Har dere tenkt nøye over saken, og er det altså deres alvor at dere vil ha en konge til å styre, så skal jeg styre dere», sa tornebusken. Det er han som river til blods. Det er kongens fag i verdens historie.

Da man ville ha en dansk prins til konge i 1905, svarte kongen oss og sa: «Er det avgjort at det norske folk vil ha en konge?» Og av folket sa 270 000 ja — mot 70 000 nei. Det ble vår allianse med «stormakten» England. Det ble fine tider for mange skipsredere og for alle som hadde skip i sjøen. Men det kom oss dyrt å stå. Tross alt — *en konge ville vi ha*. Alle konger mener det som regel godt. «Alt for Norge», sa vår konge. «Alt for Tyskland», sa Hitler. *Bibelen* lærer oss noe annet.

Da Paulus står for kong Agrippa (noe vi siden skal komme utførlig inn på) «forsoner» han «stats»- og keiserstyret med Kristus på korset. Den lærde Paulus må forutsette å kjenne Jotams fabel, men i så fall forsto han kanskje ikke mer av den enn våre lærde teologer forstår når det fremdeles «forsoner» statshedenskapet med Kristi anordninger. Paulus har sikkert aldri hørt Jesu taler, f. eks. i Matt. 20, 25.

«Men Jesus kalte dem til seg og sa: Dere vet at fyrstene hersker

over sine folk, og deres stormenn bruker makt over dem. Så skal det ikke være blant eder, men den som vil bli stor iblant dere, han skal være deres tjener, og den som vil være den første blant dere, han skal være deres trell.»

Eller når Kristus ennå tydeligere presiserer at «denne verdens fyrste kommer, men han har ingen del i meg». Johs. 14, 30. Her viser det seg uomtvistelig tydelig at frelseren ser hedenskapets livskunst komme av seg selv i en overgang så lenge inntil Adam våkner og realiserer det kongelige inne i oss selv istedenfor å leke med konger og kongeverdigheter utenfor oss selv. Det er som om Jesus ser Paulus og hans misjon som et ledd i den skapende utvikling. Og Paulus er heller ikke mer lærd enn at han også ser «Arvingen» (menneskeheten) som et barn som skal ha «formyndere» inntil den tid som hans far har bestemt. (J.fr. Gal. 4.) Men skal menneskeheten flytte på seg, så må vi lære å lese bibelen, slik at vi fatter at vi selv står midt i skapelsen og imøtekommer Guds kallelse til oss og ikke som «stats»-kirken kategorisk benekte muligheten av å bli fullkomne. Vi blir aldri bedre før vi begynner å praktisere bibelens samfunnslære og begriper bibelens vitnesbyrd om vår egen natur under dens vekkelse og vekst.

Våre «formyndere» og våre rettleidere må snart innrømme oss vår rett og våre testamentariske rettigheter. De må ikke lenger baktale menneskene og bortforklare vår evne til fullkommenhet og dennes muligheter.

Hvis man nøye studerer Samuels bok — særlig I. Sam. kap. 8 og videre framover og for øvrig merker seg hvordan hele det gamle testamentet *uavlatelig drøfter* kongespørsmålet og samfunnsformene, så begynner man kanskje til sist å forstå alle de statens proster og prester som vil ha det gamle testamentet helt sløyet i skolene? Satan er ikke dummere enn at han forstår at bibelen kan bli uhyre farlig hvis folk i sin alminnelighet lærer å lese den riktig. Det er heller ingen tilfeldighet at man i Moskva og Berlin helst vil ha bibelen helt vekk som jødisk propaganda og «statsfiendtlig tendens».

(Da jeg i sin tid utga «Fandens etterlatte papirer», ventet jeg sa smått at boken ville bli beslagnag. Men da jeg selv satt på Stortinget, kunne man vanskelig risikere å skaffe meg en så god «reklame». Man holdt «råd», og valgte å sabotere, overse, fortie og i verste fall le av boken. Den kan kanskje ennå oppleve å bli «brent» og forbudt?)

Frelseren selv ble meget riktig oppfattet som «samfunnsfarlig», for så vidt som man den gang likesom nå blander sammen begrepet «samfunnet» med systemet og «staten». Men samfunnet består av levende kjøtt, blod og ånd. «Staten» er bare en institusjon, og systemene er bare til lærte og autoriserte konvensjoner og uvaner. *Samfunnet står om systemene faller*. Kaifas sa til jødene: «Dere forstår ingen ting, heller ikke tenker dere på at det er til gagn for dere at et menneske dør for folket, at ikke hele folket skal ødelegges.» (Johs. 11, 50.) Kristi lære var, er og blir alltid en åndelig motstander av den ånd som taler og tenker ringeaktende om menneskene for å skape grunnlaget for hedensk «stats»-styre og voldsherredømme. Jo mer strid det kan skapes mellom menneskene, jo flere oppfatninger og kunstige intersemotsetninger som diktes ved mammons hjelp, desto mer lidenskapelig tror fattig og rik på «statens» nødvendighet, fortrefelighet og hensiktsmessighet. Kaifas har for alltid tapt sin makt over folket, når folk flest har lært å tenke godt om hverandre.

La oss til overflod lese Jesu ord i Johs. ev. 12, 31: «Nå holdes dom over denne verden (system). Nå skal denne verdens fyrste kastes ut.» Det er tydelig tale. Tenk om arbeiderbevegelsen i Tyskland og andre steder hadde forstått i sin kamp mot kapitalismen at «statssentralisme» og «kapitalisme» er en og samme sak — «barn av samme åndelige livsløgn, nemlig løgnene om menneskene og om frelseren og om det hellige samfunnslivet». Istedenfor løp alle de fattige fra privatkapitalismens lekestue rett i armene på «stats»-kapitalismens øredøvende helvete.

Leo Tolstoy er oppmerksom på eventyret om tornebusken og viser oss tydelig i sine inspirerende skrifter at fyrstene og «stats»-mennene som regel er defekte og mer lavtstående karakterer og personer enn andre mennesker. Og jeg følte sterkt hvordan også jeg arbeidet meg nedover da jeg ble stortingsmann og takket min Gud da jeg slapp bort igjen.

Spør du hvorfor? Jeg vil svare deg og si sannheten: Det er folket som ernærer «staten» og utfører alt det som «staten» gjør, mens folket tror omvendt at «staten» styrer og er folkets «velgjører». For å få 10 øre av staten må du på omveie og på en usynlig måte betale 10 eller 20 kroner. Enhver som ser dette, ser det store folkebedrag, og må lyve og forestille seg — bevisst eller ubevisst — for å holde leken gående. Derfor er politikk og «stats»-styre en «snare» for alle trær som lar seg velge. «Staten» er vantroens selvvirksomme og selvskapte svøpe. «Staten» er i vesen en systematisk fortieelse av Jesu lære om den menneskelige natur.

Hvem og hva er det som skaper «staten»? Ingen annen enn den hedensk religiøse livsinnstilling hvis sjelelige analyse er nokså enkel. Statshedningens psykologiske tilstand består av følgende ubevisste tanker og drifter:

- 1) Kirkens lære om det onde menneske.
- 2) Fornektelsen av Gud i oss og muligheten av å praktisere et teokrati. (Gudsstyrt samfunn.)
- 3) Uvitenheten om at det hellige levende samfunn (som man tror er hinsides døden) allerede lenge har vært til stede på jorden som en levende eksistensform.
- 4) Angsten for friheten og ulysten til å måtte våkne og tenke.
- 6) *Trellesinnets* trang til enten å si til sine medmennesker: Hersk over meg, eller også ulysten til arbeid og trangen til å herske over andre.
- 7) Frykten, mistilliten, vantroen og misforståelsen overfor sin neste.
- 8) *Sentripetaldriften*, eller den hittil ubevisste og ukontrollerte trang til det store midtpunkt.
- 9) Den religiøse og sosiale lengsel etter enhet og helhet som i mangel av virkeliggjørelse og virkelighetsopplevelse *utløser seg og tilfredsstilles ved «bildet» eller «symbolet»* (som i drømmetilstanden oppleves som virkelighet).
- 10) Misunnelse av nesten og begjæret etter hans gods.

Om staten, politikken, kontra det reale samfunn

av B.D.Brochmann

Man tenker seg at staten er samfunnet selv og at staten ivaretar samfunnets (helhetens) interesser og legger ikke merke til at statens økonomi er det stikk motsatte av samfunnets økonomi.

De faktiske forhold til staten er:

1. Staten representerer i massesjelens følelser helhetens beskytter og bevarer, mens den politiske stat tvert om organiserer gruppe mot gruppe i en evig splittende lønns-kamp og prispolitikk. Derav kommer det at alle politiske stater i verdens historie i det lange løp ruinerer sine samfunn, fordi oppløsningen av samfunnet ubevisst settes i system i og ved gjennom staten.

2. Staten er et symbol eller bilde på helheten. Men da "billedet" hverken spiser, drikker eller sover eller arbeider, men alene består i kraft av menneskelige ukontrollerte følelser og overbevisninger, så er det klart, at billedet staten er av fiktiv karakter som pengeverdier og tallsymboler. Hold symbolene og virkeligheten fra hverandre.

3. Da staten består av folkets tro, og ifølge den samme tro støtter og ernærer folket, er det klart at folket i virkeligheten selv ernærer institusjonen staten. For staten spiser hverken kjøtt eller fisk, og drikker ikke melk, hvorfor folket må ernære staten på annen måte, nemlig ved bevilgninger i form av skatter og avgifter, monopoler og andre former for ofring og ubevisst selvangivelse.

4. For å skjule denne sannhet, lærer man folket opp til å tro at det omvendte er tilfelle, så at staten støtter og ernærer folket. I såkalte "krisetider" drives denne billeddyrkelsen så vidt at folket ofrer sine næringsveier: fiskeri, jordbruk, håndverk, industri og sjøfart for at

staten kan trives idet man offisielt bevilger penger fra statskassen til det nødlidende folk, mens man skjuler og hemmeligholder, at folket betaler det mangedobbelte til staten, for å kunne få igjen disse offentlige bevilgninger.

5. På grunn av det forskyves i massesjelens forestillingsliv hele regnskapsforholdet mellom institusjonen statens økonomi og helhetens realøkonomi, slik at man gjennom staten søker å kneble all produksjon (som helheten lever av) for at de fiktive skatteobjekter kan økes (som statskassen lever av), se BDBs bok "Fandens etterlatte papirer" om det ubevisstes rolle.

6. Da alt levende kjøtt og blod lever av den materielle overflod men alle symboler og bilder lever av andre symboler og bilder, så kan alle kultursamfunns sammenbrudd psykologisk forklares på den måten at enhver offentlig budsjettpolitikk i penger naturligvis i sin konsekvens aldri kan bli annet enn næringslivets ødeleggelse – gjennom massesjelens fiksering. Ingen kan i lengden tjene to herrer.

7. Statskassens økonomi er en pengepolaritet – ganske som i privatlivet, altså en balanse mellom pengeinntekt og pengeutgift. Men da helhetens økonomi er en polaritet mellom produksjon og forbruk, så er det klart at enhver politisk stat som forbyttes eller forveksles med selve helheten, nødvendigvis også må føre til en storstilt forbytnings av realøkonomi med fiktivøkonomi. I samme grad, i samme tempo som menneskene går fra realøkonomi over til fiktiv økonomi, altså fra en objektiv materiell økonomi, basert på forholdet mellom produksjon og konsum og over til en tenkt økonomi, en fiksert økonomi, – i samme grad og i samme tempo vokser

interessesetningene. Hva er det nemlig som skjer samtidig med at interessesetningene vokser fram? Proporsjonalt med interessesetningene, vokser massesjelens behov for staten. Jo mer menneskene begynner å slåss, jo mere vi oppdikter kunstige interessesetninger, desto mere skriker de da fra alle sider på en "sterk stat", arbeideren frykter "kapitalisten", han går til kommunen og til staten og vil ha mere kommunal makt og statsmakt. "Kapitalisten" på sin side frykter arbeideren vil ha mere stat, utvidelse og utbygning av statsmakten. Han vet bare ikke selv hvorfor han krever mere utvidelse av staten. Jo mere vi splittes innenfor et samfunn, jo mere vi lever i den fiksjon at min interesse er en annen enn din, og din er en annen enn min, i samme utstrekning vokser vårt gjensidige behov for stat. Derved fikseres igjen det økonomiske liv over fra privat initiativ, fra privat interesse, hele oppmerksomhetsretningen og sympatien går fra menneskene over til institusjonene, og så får vi det upersonlige forbruk, istedenfor det personlige forbruk. Så får vi en ofervillig mentalitet i folkesjelen, som i god tro selvgivende ofrer sin frihet og sin velstand for oppdiktet nødvendighet. Når våre fedre gav seg selv hen til sine molokker, kalte vi det for selvgivelse. I vår tids gudelære kaller vi det for selvangivelse.

Det er ikke så, at de som driver diskontopolitikk, og som organiserer prispolitikk, klassekamp, "lønnsomhetslinjer", osv, og er seg bevisst hva de gjør, heller ikke at de sier: nå skal vi lage dans om gullkalven, og nå skal vi lage borgerkrig i landet; tvert imot. Virkninger av disse årsaker har alltid gjentatt seg i historien, nettopp fordi menneskene ikke har vært seg bevisst årsakssammenhengen eller

kausalteten i det. Menneskene har – all sin erfaringsvitenskap til tross – ikke maktet "å percipere" hva som skjedde med dem selv og de-

res kulturstater – og hvorfor? fordi de konsekvent inntil denne dag er blitt holdt i uvitenhet om den allmektige skaperkraft i dem selv.

Ny visetekst av Ingar Jakobsen, Leines:

LÅN DÆ RIK

I banken sa de æ kunne låne mæ rik –
Fikk mer enn over pipa – men det gikk ikke slik

Kjøpte mange aksja – pengan for avsted
Va en "is-i-magen-spekulant" foran tekst-tv

Børsen i det siste har vært grusom og fæl
Kursen ramla – slo sæ nesten i hjæl

Nu et æ litt mat – men mista hus
"Skipet gikk ned med både mann og mus"

Når ord som agn over tunga går -
Du kan bite på, hvis ikke hauet forstår

Det er lett å være klok like etterpå
Husk at de som gir råd vil dæ ofte flå

Nytt lån uten jordisk gods i pant?
Det blir nok mye rente for en fattig, raka fant

Nervan slitt – æ e nesten i minus,

Hilsen din bror
Linus

Politikere – hva nå?

Kanskje var artikkelen (Arbeiderpartiet – Norges "største" trossamfunn) til Lars Rønbeck i avisen Dagen, 21. januar, for provoserende for en del politikere.

I DEN SAMMENHENG sikter jeg imidlertid ikke bare til de tradisjonelle sosialister – med Arbeiderpartiet i spissen. Tvert imot. Legger man sammen brikker i det politiske spillet, er jeg helt enig i formuleringen til Rønbeck: Her sitter de sammen med de andre noe mindre menighetene i bønnestilling vendt mot sin "yppersteprest" – Stortings Presidenten.

PÅ SAMME SIDE skrev Johan I. Holm, Rogalandsutvalget mot norsk EU-medlemskap, en av sine mange artikler omkring EU/EØS-systemet. Holm har i årevis belyst systemet og dets følger. Og bare en debatt – med utgangspunkt i Grunnloven og dens intensjoner – vil avsløre hva som i lang, lang tid har skjedd foran nesetippen til folk flest. I demokratiets navn, riktig nok, men med et sluttresultat som er alt annet enn demokrati.

DAGEN – og andre aviser – vil de påta seg oppgaven å avsløre i klartekst den politiske galskap og det nettverket som vi alle nå spreller i? (Jeg viser ellers til en nettside som er høyst aktuell i folkeopplysningens

tjeneste: <http://www.rikskanalen.net> - et nettsted som i sin tur viser til også andre – der kunnskap og faktaopplysninger fremkommer).

APROPOS BRIKKER i det politiske spillet: Jeg viser også til advokat Kr. Almås – som i årevis har avslørt hva som har foregått. Advokatens seneste artikkel som jeg har sett – "Naturvernshysteriet" – finner man på <http://agderavisen.com/article.php?story=20071216170129470>

Advokaten har aldri lagt fingrene i mellom. Heller ikke denne gang.

ABEL STRUKSNES har på sin nettside <http://www.endtime.net> informasjon som gir all grunn til dype ettertanker. Hans artikkel i Dagen, 16.1.08, har derfor naturlig nok overskriften: Har den tredje verdenskrig begynt?

DET SPØRSMÅLET – sammen med spørsmålet i overskriften for dette innlegget – ber jeg tenkes igjen, spesielt av borgere som har tenkt å møte frem ved Stortingsvalget i 2009. Det er dere som velger politikere - og gir til syvende og sist dermed også grønt lys for galskapen som skjer blant politikere i Stortinget.

Thorbjørn Andersen.
Halden.

KOLESTROL

Visetekst av Ingar Jakobsen, Leines

Kroppen min e brei og stor
For mange kilo – en levandes fleskesvor
Før va æ slank med muskla stolt i sol –
Nu e det laust skinn og mye kolestrol

Refr.:
Ja – du e blitt altfor lat
Tankan om kvinnfolk handle mest om mat
Ja – du e blitt altfor lat
Rør dæ ikke mer enn det som ligg på fat

Huda naken – fri for klær
Æ ser ikke liv mellom mage og tær
Mye danse, men føtter i ro
Det e ikke lett å være tung, blid og god

Refr. Ja - du e blitt...

Auan trimme foran TV
Sport e bra for helsa mi det
Vinn mitt lag – eller æ blir sur –
Skremmes veggan av rop og dur

Refr. Ja – du e blitt ...

Buksa e trang, skjorta likeså
Vaskemaskinen gjør dem alt for små
Kveles av alt som pakke mæ inn
Te nyttår ska æ love at fettet forsvinn!

Refr.: Ja – du e blitt ...

Hva forstår - - -

krigsgudens pris. Men Kristus lærte oss: Min far har ikke behag i offer, men rett og vis ferd. Johs. 8,32. Den rasjonelle livskunst sier: I skal kjenne sannheten og sannheten skal frigjøre oss. Det å kjenne sannheten om livslovene, om oss selv og universet er det evige livs betingelse.

Dybwad Brochmann skriver i boken «Livsløgnen i Faresonen» om en samtale han hadde med sin lærde far, prost Brochmann, der han sier at Stefanus var den eneste 100 kristustolker. At det var Paulus som skapte dualismen, eller forsoningen mellom den kristne lære og hedenskapet. At det var en forbrytelse når de korsfestet menneskesønnen og hengte ham opp på korset, de gjorde det på grunn av at de ikke tålte å høre sannheten. At Gud krevde sin sønns blod var livsløgnen som er holdt ved like av prester og lærde gjennom snart tusen år. Til dette svarte prost Brochmann, hvis du har rett, da faller hele grunnlaget for vår religion bort.

Fremdeles i dag så hører vi den samme lekse om offer og forsoning lallefall er det tabu fra presstens side å ta dette fundamentale viktige punkt opp til debatt. Det er forståelig at de ikke vil tape prestisje og at det er nødvendig å heller ofre en Brochmann eller Hognestad for at ikke hele folket ska! bli ribbet for religion.

Religionen kjennetegnes på at den setter sitt hovedmål til et himmelrike hinsides død og grav, mens Kristi lære forteller om riket inne i oss riket hinsides alle misforståelser. Alle verdens religioner og religiøse diktere og religionsstiftere setter sine mål «et annet sted» et Sancta nirvana — angivelig over skyene og hinsides all menneskelig erkjennelse. Men Kristus viser ikke til noe nytt sted, men til en ny mental tilstand. Når Nikodemus spurte hva han skulle gjøre for å arve evig liv, fikk han ikke anvisning om at veien gikk om kirkegården, men at han måtte fødes på nytt. Det var ikke hans legame det var feil med, men hans mentale tilstand som måtte i støpeskjeen. Religionen er drømme om det fullkomne riket som alle mennesker i alle nasjoner lengter etter. Det er et substitutt for vår lengsel mot et høyere mål. På samme måte

som dukken er symbolet for småpikens ubevisste drøm om engang å bli mor til et levende bar Drømmen går alltid foran virkeligheten. Kristus sier i Bergprekenen at I må ikke tro at jeg er kommet for å oppheve loven og profetene, jeg er ikke kommet for å oppheve; men for å hjelpe dig ut av drømmetilstanden. Du har hørt det er sagt til de gamle (Moses); men jeg sier eder, viser jo et klart skille mellom det gamle og det nye verdensbilde. I skal ikke sette dere mot det onde, når noen slår deg på det ene kinn, så vend det annet mot ham og videre: Om noen tvinger dig til å gå en mil, da gå to mil med ham Elsk eders fiender, velsign den som forbanner eder, gjør vel imot den som hater eder.

Dette livssyn skiller seg klart og diametralt imot romerrett og det bestående. Det viser at vi ikke har kamp mot kjøtt og blod, men mot desorientert tankeliv. Vi må bekjempe det onde med mentale våpen. Det er våre tanker og ideer som representerer den virkelige maktfaktor i og blant oss mennesker. Vi mener derfor at gjennom det arbeide som nyorienteringen har stilt oss til disposisjon, har vi fått ett nytt grunnlag på åndsveiledningens område, et nytt syn på kristusbildet som skal føre oss inn til riket alle drømmer om.

Løgnen om mennesket, at han er et ondt viljesvesen som religionen lærer oss, og som har ført til det store skille mellom menneskene, må være det første som må avsanses. Vi får derved et helt nytt grunnlag å arbeide på.

Vi må lære at menneskene er bolig for skapende åndskrefter/ tenkeevne, og dermed materialet til godt og ondt. Det vil samtidig gjøre oss klar over den risiko vi har som gudesønner. Den samme fosen som kan skape lys og varme i våre hjem når kreftene blir bundet og regulert, kan også lage katastrofer dersom de slippes løs ukontrollert. Hvis de i oss iboende åndskrefter blir orientert i positiv retning, blir det til glede for oss, men de kan også bli vårt ruin dersom de ikke ledes i riktig skapende virksomhet.

Ut fra dette syn på menneskene som åndsvesen som guder i begynnelsen, som enda ikke har lært sin mulighet til godt og ondt, er det ikke lenger så vanskelig å tilgi hverandre. Kristus sier og ber om at;

Far tilgi dem, for de vet ikke hva de gjør. Han snakker også om blinde veiledere for blinde.

Kirkens menn og veiledere har latt seg leie av tidsånden som er troen på pengemakt — våpenmakt — stats- og organisasjonsmakt, derfor har de fleste mennesker mistet troen på at det kommer noe godt fra den leiren. Gjennom Nyorienteringen har vi fått en ny vei som gir håp for en skuffet menneskehet. Kirken godkjenner to slags moral, en for samfunnet og en for individet. De godkjenner bruk av vold og har derved sveket evangeliene som sier at vi skal bruke troen og ordet som kampmidler.

Fra vår tids Kulturhistorie ved tegneren Einarson vil jeg gjerne referere følgende:

»Fra begynnelsen ventet Guds rike på menneskene og bonden kom og fiskeren kom og der var gode tider. Men presten kom og lærte dem at de var onde og presten spiste sin mat hos dem. Samtidig kom der politi for å vokte de onde mennesker og bonden og fiskeren slet hardt for å skaffe mat til alle. Sosialøkonomen kom og bygget en bank for at det skulle bli velstand i landet, og bondens sønner ble bankfunksjonærer og de fikk høy lønn, og bonden og fiskeren slet sig nesten ut for at alle skulle få mat. Og bonden døde av sult, og fiskeren døde av savn, og de ble lagt i en fellesgrav på statens bekostning. Og det ble natt og der kom en ny dag, og staten og presten og politiet og sosialøkonomen og alle blev sultne og da gikk de til butikken for å kjøpe mat, men i butikken var der ingen mat. Og staten gikk til sosialøkonomen og bad ham finne årsaken til krisen, og sosialøkonomen sa at der var konjunktursvingninger «og dårlige tider» og presten bad en statskirkebønn om at krisen måtte forlate landet. Men prestens gud bønnhørte ham ikke og alle blev mer sultne. Og staten døde av sult, og presten og politiet døde og sosialøkonomen og alle de små bankfunksjonærer døde av sult og av dårlige tider.

Etter det var gått en lang tid, kom der ei ku, og kua kunne ikke lese at det var dårlige tider, og kua trodde det var gode tider og hun åt sig mett hver dag.»

Denne kulturhistorien er illustrert og tegnet på en populær og illustrerende måte og gir et nokså klart bilde av menneskets dårskap når verdier forveksles.

Krisen begynner når presten forteller om den menneskelige ondskap. Da såes klinten blant hveten. Mennesket kommer i konflikt med seg selv og får angst for sin iboende ondskap og det gir igjen frykt for sin egen utilstrekkelighet. Man begynner da å rette på forholdet med å ofre. Det blir da etter hvert en byrde på samme måte som den engelske forfatter John Bunian skriver om i sin skildring om menneskets vandring gjennom verden. Der følger vi mennesket fra vuggen til graven med en tung sekk på ryggen som tynger ham hele livet.

Når vi da tenker over hva mennesket har ofret gjennom tidene, for å betale den skyldfølelse som ble kastet på dem, så er det ennu et klart bevis for at det ikke er ondskap eller ond natur som driver mennesket, men at det er mangel på viten om sitt eget indre.

Derfor må vi be om visdom til å avsele det falske livsbilde som vi

har fått fra begynnelsen. Kong Salomo den viseste av alle konger som hadde valget mellom å få makt og rikdom, eller visdom, han valgte visdommen, og det vil være det klokeste av oss også.

Fra barndommen av har vi hørt om at menneskene er store egoister der snakkes om egoisme som en last, eller en mangel ved oss. Men definisjonen av egoisme er overfladisk og lite utdypet. Når vi sørger for at våre barn og nærmeste skal ha det bra, da er det uttrykk for ansvar. Dette kan selvsagt utvikle seg til ensidig beskyttelse av oss selv og derved ikke tar hensyn til vår neste. Du skal elske din neste som deg selv, for da arbeider du etter gjensidighetsprinsippet. Mitt eget beste er min nestes beste. Det er sann egoisme. Altruisme — nestekjærlighet blir da i grunnen samme sak. Vi kan nemlig aldri oppnå harmonien i det levende fellesskap, før vi føler ansvar for helheten. Gjør mot din neste det samme som du vil at din neste skal gjøre mot deg, dersom du er i samme situasjon. Vi er alle celler i det levende samfunn.

GRATULERER, HAMAS!

Al-Aqas barne-TV (som drives av Hamas) oppfordrer barn til å drepe dansker pga Muhammed-tegningene.

Religiøs fanatisme finnes i alle deler av verden, men dette er det reneste vanvidd fra Hamas' side. Bland ikke barn inn i voksenverdens problemer.

Kom til fornuft! (hvis det da er mulig når man ser verden gjennom erke-religiøse briller!)

DOJ

MENNESKEFORAKT

Lensmannen i Flekkefjord, Asbjørn Skåland, frykter at homoekteskap vil føre til øket kriminalitet. — Jeg er redd for konsekvensene oppløsningen av familien får. Ved å ha to foreldre med samme kjønn vil man mangle rollemodeller og man vil få identitetsforvirring, og det kan føre til økt kriminalitet, mener Skåland.

Vel, vel, folkens. Gjennom historiens uklare lys har det fremkommet mange ekstreme uttalelser. Fra nazistenes utrensninger av homofile i konsentrasjonsleire til vår tidsalders utfrysing og massiv mobbing av homofile er veien ikke lang. Kan vi ikke snart sette foten ned for trakasseringen av homofile i Norge? Hvor lenge skal såkalte kristne bevegelser oppføre seg som Hitlers lakeier? Er det virkelig slik at homofili fører til økt kriminalitet slik Skåland sier det?

Skåland bør snarest finne en annen hylle å jobbe fra.

DOJ

Kunsten - - -

11) Trangen til orden, rettferdighet og beskyttelse (fordi man ikke ser at «staten» er opphavet til all uorden, urettferdighet og til alle farlige voldshandlinger).

12) Trangen til et tabu som kan utføre alle de forbrytelser som er det private menneske strengt forbudt.

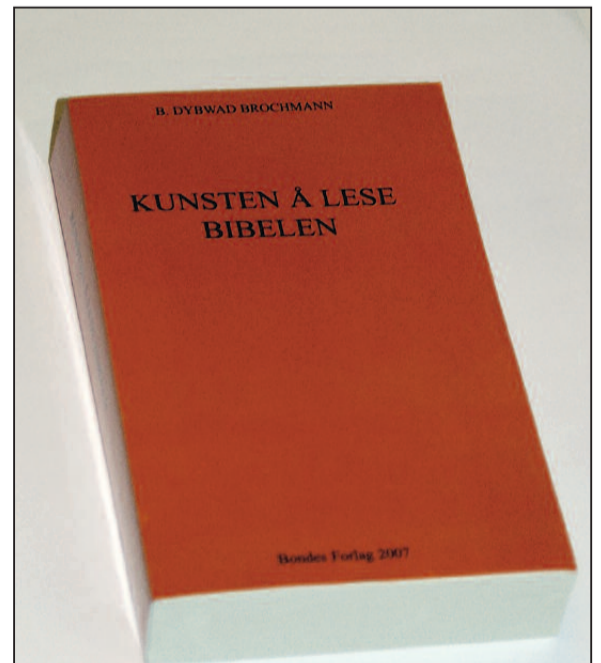
Alle disse drifter, ideer og lengsler skaper til sammen statshedningens mentalitet, hans hengivenhet, offerlyst og offerglede slik at han gjerne hensleper hele sitt liv i fattigdom og finner seg i hva som helst bare «statens» upersonlige forbruk blir stort nok og imponerende nok. Å dø for den politiske «stat» oppleves av hedningen som å dø for folk og fedreland. Men hvis «staten» «døde», fordi den sanne tro tok overhånd, så blir det ingen Molok mer å dø for.

Når det før eller siden går opp for verdens makthavere hva Guds ord egentlig inneholder, og det ikke lenger er mulig for noen prester å «forsonne» Gud og Satan, så vil det komme et stort opprør på hele jorden hvor alt dreier seg om bibelen. Alt som er av kjøtt vil ha den bort. Alt som er av ånd vil beholde den, og disse er det som går av med seieren og «arver riket», som er testamentert til troens og åndens barn. Da er presteskapets rolle utspilt, og verdens frelser kommet igjen i ånd og sannhet. Brudgommen er kommet til sin brud.

(fortsetter i nr. 4)

Kunsten å lese Bibelen

Hva handler Bibelen egentlig om? Svaret på dette og mange andre spørsmål får du ved å lese B. D. Brochmanns åndsrevolusjonære bok "Kunsten å lese Bibelen" (første gang utgitt i 1950, nå i ny utgave på Bondes Forlag, 461 s, hft). Boken er et oppgjør med kirkekristendommen, jødedommen, islam og andre religioner. Boken koster kun 100,- pluss porto og kan bestilles fra Bondes Forlag, v/Dag O. Johansen, 8200 Fauske, via epost til dagoj@online.no eller SMS til 93850411

Hvordan tenker Israel?

Hvorfor reagerer Israel med militære angrep som ikke later til å stå i forhold til de palestinske angrepene?

Støtter maktbruk. Igjen serverer mediene rapporter om grufulheter i Gaza. Israels handlinger er blitt fordømt fra flere hold, og FN's generalsekretær Ban Ki-moon kaller Israels maktbruk "overdreven og uproporsjonal".

Hvorfor reagerer Israel med militære angrep som ikke later til å stå i forhold til de palestinske angrepene? Hvorfor lar den israelske sivilbefolkningen dette skje gang på gang uten tilsynelatende å gjøre annet enn stilltiende å støtte sine myndigheters harde maktbruk?

Vanskelige skiller.

I en så langvarig, intrikat og følelsesladet konflikt som den israelsk-palestinske kan det være vanskelig å skille sympati og legitimitet fra forståelse og argumentasjon. I dragkampen om kravet på rettmessighet, later diskusjonen her hjemme til nærmest å ha frosset fast i et rituell polemisk mønster.

Den norske offentlighet er imponerende godt orientert om hva som skjer, men i langt mindre grad hvorfor det skjer.

Hvis vi nå, for et øyeblikk, ikke fokuserer på de israelske handlingers legitimitet, men heller forsøker å få øye på en israelsk forståelseshorisont - kan det gi oss en større innsikt i konflikten?

To tydelige trekk.

Svaret blir naturligvis stadig mer komplekst etter som tiden går. På den annen side ser vi likevel konturene av to helt tydelige trekk: 1. Betonningen av det jødisk-israelske kollektivet. 2. Følgene av en stadig mer påtagelig krigstretthet.

Det israelske samfunnet hviler på noen pilarer som vi ikke finner maken til her hjemme, og som gjør sitt til at den israelske referanserammen skiller seg fra vår på vesentlige punkter. Det er simpelthen umulig å forstå Israel bare med norske briller - det er nødvendig å anlegge en viss kulturell relativisme.

En trygg havn.

Ideen om staten Israel ble unnfanget på den første sionist-kongressen i Basel i 1897. Nasjonalromantikken bejublet den europeiske nasjonalstatsideen, men satte også enkelte grupper kategorisk på sidelinjen, deriblant jødene. Staten ble opprettet i 1948, tre år etter 2. verdenskrig og Holocaust. Israel ble dannet blant annet med det for øye å gi et forfulgt og forpint folk en trygg havn.

Etableringen førte til en kraftig immigrasjonsstrøm av jøder fra hele verden. Denne voldsomme innvandringen fikk skjebnesvangre følger for palestinerne, og en rekke konsekvenser for hele regionen, også i dag.

For jødisk kultur medførte immigrasjonsstrømmen både at tyngdepunktet for deres kultur ble forflyttet til og videreutviklet i Israel og at det jødiske israelsamfunn springer ut av en kraftig immigrasjonsbølge de siste 50-60 årene.

Tilknytning til Holocaust.

Det innebærer at en stor del av det jødisk-israelske samfunnet enten selv overlevde Holocaust, eller har nære familiemedlemmer som overlevde Holocaust. I Israel er Holocaust både et privat og et statlig anliggende, som markeres ved en nasjonal minnedag som i bety-

delig grad samler den jødiske befolkningen.

Det jødisk-israelske samfunnet er sammensatt av immigranter fra svært ulike deler av verden. Israel preges av en relativt rik flora av ulike kulturuttrykk under den samlede, brede merkelappen "jødisk". Israels jødiske befolkning er dermed meget heterogen, og står derfor ikke samlet rundt en kulturtradisjon eller en erfaringsbakgrunn.

Hva samler Israels jødiske befolkning? Noe forenklet er svaret: De er jøder og de deler erfaringene og opplevelsene av å ha blitt forfulgt og angrepet opp gjennom hele historien. Dette får direkte utslag for det vi ser utfolde seg i disse dager.

For hva betyr det når en Hamas-forgrening skyter en Qassam-rakett på den israelske byen Sderot? Hvordan oppfattes den enslige palestinerens angrep på en jødisk religiøs skole i Jerusalem forrige torsdag?

Kollektiv forståelse.

Jo, et angrep på en israeler er et angrep på israelerne. Et palestinsk angrep på en israeler er et angrep på den jødiskisraelske nasjonen. Det er dermed de som angriper oss. Tross mange indre stridigheter og skillelinjer forstås ethvert palestinsk angrep i kollektive termer.

Det medfører naturligvis at individet på mange måter mister sin betydning og at israelske og palestinske angrep og motangrep ikke dreier seg om et tapt liv, men om nasjonens overlevelse.

Israelerne kan også sies å ha mistet troen på at en varig, fredelig løsning med palestinerne er mulig - aller minst ved fredelige midler. Spør du en israeler på gaten i dag om hvordan han eller hun tror konflikten vil utvikle seg, er det store sjanser for å få et enkelt, men pessimistisk svar: Dagens situasjon er slik det kommer til å være i lang tid fremover.

Israelerne er krigstrette. Israel har vært i krig med en eller flere av de omkringliggende arabiske statene eller gruppene i praktisk talt hvert tiår siden staten ble opprettet for nøyaktig 60 år siden i år.

Allmenn verneplikt for både menn og kvinner i henholdsvis tre og to år gir den vanlige israeler bedre kjennskap til krig, våpen og konflikt enn hva godt er. Derfor har svært mange israelere med tiden fått kjenne den vedvarende kon-

flikten med palestinerne på kroppen. Og med den ulykksalige krigen mot Hizbollah sommeren 2006 har mange israelere tilsynelatende mistet håpet.

Det får særlig tre dramatiske utslag. Den politiske venstresiden, som i større grad enn høyresiden har vært for forhandlinger og forsoning med palestinerne, mister engasjement og støttespillere. I Israel er det høyresiden som står for aktivismen og som bidrar til å prege det realpolitiske landskapet.

Krigstrettheten og kollektivtanken bidrar til at medierapporteringen i Israel ikke nødvendigvis forteller hvilke konsekvenser israelske angrep i Gaza får for den jevne palestiner. I stedet rettes fokus mot hva israelske styrker gjør for å nedkjempe de palestinske gruppene som forårsaker tapet av israelske liv.

Kompromissløs kontakt.

Og endelig: Den yngre, ikke-religiøse befolkningen flytter fra Vest-Jerusalems fjell ned til Tel Avivs strand. Det betyr i praksis at Tel Aviv i stadig høyere grad blir en "boble" der israelerne kan avsondre seg fra konflikten. Nå begynner det å bli en stund siden Tel Aviv ble rammet av et selvmordsangrep.

I Vest-Jerusalem, derimot, ser vi at de som velger å bli, i hovedsak er Israels mer religiøse og høyreorienterte befolkning. Mens Tel Aviv er ved kysten og så langt fra de palestinske områdene man kan komme i Israel, har Vest-Jerusalem konflikten med palestinerne i byen. De minst kompromissvillige er også de som har mest samhandling med den palestinske befolkningen.

Skal vi ha noen håp om å kunne ta et skritt ut av konfliktspiralen, kan det være nyttig å legge nettopp problemstillingen om hvem som har mest rett til side, og i stedet dvele litt ved hvorfor folk handler slik de gjør.

Dessuten kan det også være nyttig å venne seg til tanken om at den norske tankegangen ikke representerer en universell måte å tenke på.

DU UNDRE DÆ

Ingar Jakobsen

Du ser på plantan – stille de bor
E det ikke bra at noen mangle ord?
Du ser på bekken – hører rik klang
E de'kke rart – du bli'kke lei slik sang?

Refr:

Du undre dæ, undre dæ
En tanke søke ly
Du undre dæ, undre dæ -
Snart e tanken ny

Du ser på havet – speil i vann
E de'kke stille ved steinlagt strand?
Du ser stjernen over fjellan grå
E de'kke fint at vi kan'kke alt forstå?

Refr.

Du undre dæ, undre dæ
En tanke søke ly
Du undre dæ, undre dæ -
Snart e tanken ny

Du ser på livet som vandre forbi
E de'kke nu det e di tid?
Du ser på jenta som sove i ro
E de'kke bra – det blei oss to

Refr.:

Du undre dæ, undre dæ
En tanke søke ly
Du undre dæ, undre dæ -
Snart e tanken ny

HARRY-TUR

En prins fra England, som ikke vil kalles helt (!), har hatt det så bra i Afghanistan at han gjerne vil tilbake igjen for å tjene sitt fedreland. Og jeg som trodde at de kjempet for Afghanistan?

DOJ

AUSTRALIA UNNSKYLDER

Australske myndigheter kommer nå med en offisiell unnskyldning overfor urbefolkningen aboriginerne for hvordan de har behandlet dem gjennom årtiene.

Når kommer den norske stat med det samme overfor samene?

DOJ

MILJØVERSTINGER

Kommentar til Per Jonny Olsens populærvitenskapelige og populistiske klimainnlegg i AN torsdag 29.februar (muligens kommer slike innlegg bare en gang pr. skuddår...).

De punktene han lister opp har ikke særlig hold innen klimaforskningen. Tvert i mot slås det fast at CO2-nivået aldri har vært så høyt de siste 450 000 årene som i våre dager (jfr. iskjerner fra Grønlandsisen bl.a.). Det forekommer jo selvfølgelig at et enkeltår – slik som Olsen hevder var tilfellet i 1950 - kan ha samme gjennomsnittstemperatur som i våre dager. Men det hjelper ikke stort mot at gjennomsnittstemperaturen sett gjennom mange tiår har øket betraktelig i nordområdene. Finland har nå den varmeste vinteren siden de startet målingene for 100 år siden. Middelttemperaturen har vært fra 4 til 6,5 grader over gjennomsnittet fra målingene gjort mellom 1971-2000. Det er spesielt nordområdene som rammes hardest. Alt i 2000 da jeg var i Alaska, fortalte folk at hundesledesongen var kortet ned med 14 dager i begge ender, altså 4 uker kortere vinter enn normalt. Kautokeino og Karasjok opplever det samme.

Professor James Lovelock, som deltok i Schrødingers katt forleden, hevder i sin bok "Gaias hevn" at jorden er gått inn i en feberfase som vi ikke kan reversere. Han har sett kloden som en helhetlig organisme og vurderer da feberen og jordens tilstand ut fra dette.

Alle de 1900 forskerne som Olsen hevder går i mot FN's klimapanel er ikke klimaforskere, men forskere innen enkeltdisipliner som ofte ikke ser helheten i jordens tilstand men synes å gå med skylapper for bare å kunne uttale seg om sitt eget begrensede arbeidsfelt. Mange av dem er sterkt knyttet til f.eks. oljeindustrien.

Dag O. Johansen
Red. av avisen Samfunnsliv

HEKSEJAKT

Trond Viggo Torgersen hevder at hadde nå avgåtte Ramin-Osmundsen vært en mann, så hadde ikke saken vakt så voldsom oppsikt. Mannlige nettverk har forekommet i århundrer uten at noen tar på vei av den grunn. Så snart en kvinne, til og med farget, benyttes seg av dette, så er helvetet løst. Siv Jensen i Frp har siden Ramin-Osmundsen ble ansatt som minister, vært ute etter å ta henne. Den godeste Siv behøver jo ikke snakke så høyt om å lyve. Selv sitter hun solid i glasshus der etter en åpen og tåredryppende løgn direkte på TV under Søviknes-saken.

Tilbake til nettverkene som stadig blomstrer: hva med Frimurerlojserne med sine tette nettverk? Hadde ikke det vært noe å rote litt opp i våre dager? Gutteklubben Grei ordner for sine, må vite.

Ansettelses på bekjentskap er jo noe som burde vært satt søkelyset på av avisene. Her finnes bedrifter som ansetter uten utlysninger av noe slag. Man er bekjent av den som er bekjent av den osv. Her behøver man ikke reise langt for å finne aktuelle kandidater i så måte...

DOJ

De negative

Rosgjerrige er gjerne egomane værre enn man kan ane. Det meste som de gjør er produkt av surt humør.

Fortier alt det positive og blåser opp det negative. De vil sin neste nedvurdere istedenfor seg selv å revurdere.

Er noen uperfekt, prøves «forværring» - slik forværrer de mest egen forvirring. De har mørkhuga «bjelke-blikk» og bedriver gretten, sur kritikk.

Vil fremheve seg selv ved å trække på andre. Ved å bebreide, anklage og klandre. Det siste de vil er seg selv å forandre.

Slik kan de selvsagt ikke hindre for andres syn å virke stadig mindre. Brutalitetsens vellyst driver dem til verbalt å buse på og frem.

Svein Otto Hauffen

USAs fallitt og fiasko

Av professor Hans Küng

Kan Nyorientering bli redningen?

Nærmere bestemt: Kan realistisk nyorientering - især utenrikspolitisk, gjenreise landets politiske og moralske troverdighet? Ja - dersom en ny president innses dette, mener prof. Hans Küng; i følgende velbegrunnede sammendrag, fra en artikkel i Morgenbladet.

S. O. H.

Den globale majoritet ville bli veldig lettet om presidentvalget i USA førte til grunnleggende forandringer i landets utenrikspolitikk. Verden trenger ikke enda en krigspresident etter at George W. Bush med sine skakkjorte militære reaksjoner på globale utfordringer trolig har påført verden større skade enn noen annen internasjonal leder siden kommunismens fall.

De ønsker ikke at det amerikanske imperiet skal forfalle ytterligere og gå samme vei som de romerske, tyske, franske, britiske og sovjetiske imperiene har gjort tidligere.

Mange amerikanere er enige om at tiden er inne for en forandringens president. Men forandringen bør være grunnleggende, især på utenrikspolitikkens område. Krigen mot terror førte til krigens terror:

- Krigen i Afghanistan var ikke nødvendig, og USA og dets allierte

ble stående uten retrettstrategi og uten håp om seier over Taliban, krigsherrene og opiumhandelen.

- Krigen i Irak, som var bygd på kjempeløgn og utkjempet stikk i strid med internasjonal lov og kristen moral, har etterlatt dette landet i et ufattelig politisk, økonomisk og sosialt uføre.

- Israels okkupasjon av palestinerne siden 1967, som USA har støttet stikk i strid med FN-resolusjoner, og økt det palestinske folkets lidelser.

Barack Obama som president er kanskje det som skal til, både for USA og for verden.

Den neste presidenten bør legge frem en ny og konstruktiv politikk med hensyn til Israel og den muslimske verden, Russland og raketter i Øst-Europa og den enorme utenlandsgjelden til Kina og andre land. Bare ved å gjøre dette vil han eller hun kunne forsone USA med verden og seg selv.

Han eller hun må ikke nødvendigvis ta Israels side i konflikten mellom Israel og palestinerne. Han eller hun trenger ikke å provosere Russland med unødvendige raketter i Polen og Tsjekia. Han eller hun behøver ikke å la styrkene bli i Irak og Afghanistan i alle vighet. Han eller hun kan starte en nyorientering i utenrikspolitikken og samtidig møte utfordringene fra den globale oppvarmingen, krisen i det internasjonale finanssystemet og USAs katastrofale underskudd. Han eller hun bør anvende den samme strategien med «myk

makt» mot Iran som til og med president Bush endelig anvendte mot Nord-Korea.

Obamas selvbiografi heter The Audacity of Hope. Det som trengs, er ikke lenger machiavellisk makt-politikk, men en realistisk utenrikspolitikk som respekterer internasjonale lover og globale etiske retningslinjer.

Alt dette er, når det kommer til stykket, et etisk spørsmål. Og det er derfor jeg - som verdensborger med sveitsiske røtter - har tatt sjansen på å uttale meg for verdensfreden og en global etikk.

Verdensfred?

Hans Küng, internasjonalt kjent teolog og forfatter; sveitsisk professor emeritus i økumenisk teologi ved Universitetet i Tübingen i Tyskland. Han er formann for The Global Ethic Foundation, som åpnet utstilling; World Religions - Universal Peace - Global Ethic i hovedkvarteret til Det internasjonale valutafondet i Washington. Hans mest tidsrelevante bok er utvilsomt: - Projekt Weltethos - (også i norsk oversettelse) hvori han klart og velbegrunnet påviser, orienterer om hvordan og plederer for, at verdensfred kan finnes og praktiseres, ved en overnasjonal global etikk - hvor alle, i fellesetisk, likeverdig gjensidig respekt, kan enes, uansett nasjon, religion, såvel som ikke-religiøsitet.

S. O. H.

BERTRAM D. BROCHMANN - den store sosial-reformatoren i Norge

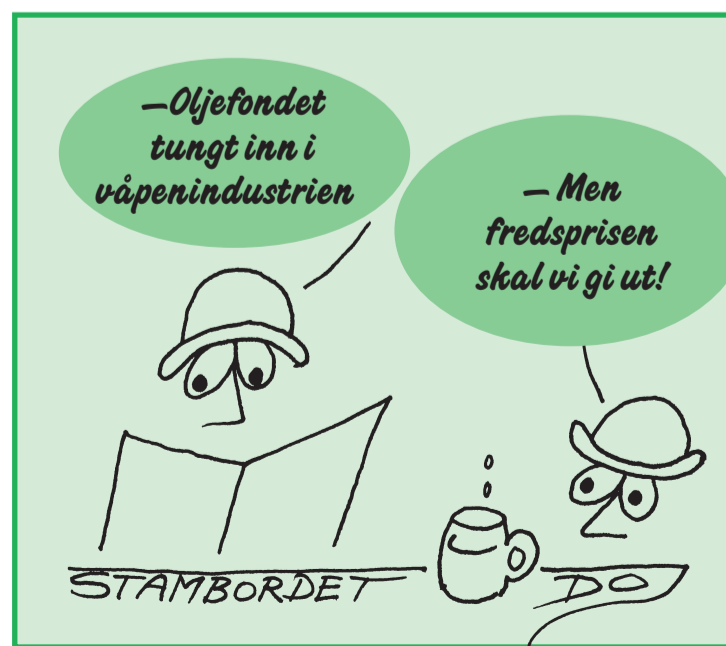
Bertram Dybwad Brochmann (1881-1956) var prestesønn og utdannet gartner. Han reiste land og strand rundt og prekte om en ny samfunnslære. En lære som talte Staten og Kirken midt i mot.

For Brochmann var statsmakt, pengemakt og religion menneskehetens nye avguder. Disse molokene som han kaller dem, knebler friheten og folket. Brochmann bygger sin nye samfunnslære på en radikal forståelse av Kristus og evangeliene.

Brochmann innførte i sin samfunnslære begreper som "to slags fantasi" (den ukontrollerte og den kontrollerte) og "to slags virkelighet" (den objektive skapt av Gud og den relative skapt av mennesker). Gjennom 40 år utga han mer enn 40 bøker om sin nye samfunnslære. Det vakte stor oppsikt da han i sitt åpne brev til Adolf Hitler i 1937 gir uttrykk for at Hitlers undergang er viss, hvis han fortsetter å følge det makt- og voldsprinsipp han hadde slått inn på. Brochmann hadde dessuten også hjulpet den jødiske Helene Harand i hennes kamp mot Hitlers jødeforfølgelser, og han hadde holdt offentlig foredrag om dette i Wien. Brochmann var derfor uønsket i Berlin.

Så bryter 2. verdenskrig ut, og noen måneder senere står tyskerne etter et kappløp med engelskmennene som okkuperer Norge, mens Konge og Regjering rømmer til England med gullbeholdningen og lar folket i stikken. Om dette sier Brochmann sin hjertens mening i et radioforedrag i juli 1940 - mer enn en måned etter at krigstilstanden mellom Norge og Tyskland var opphørt ved den norske hærs kapitulasjon, og okkupasjonsstilstand var inntrådt. Han angriper også Englands kyniske holdning overfor Norge. Hensikten med Brochmanns radioforedrag var for det første å motarbeide Quisling, dernest å fremheve Hitlers riktige økonomi-politikk mot plutokratiet. Dette for å komme på talefot med okkupasjonsstyrkene som han hadde tett inn på livet, og for med det å skjeme sine tilhengere i Norge. Han var den første politiker som tok Jesu budskap om å "elske sine fiender" og ikke bare gå én mil med dem, men to, alvorlig. For dette ble Brochmann etter krigens slutt tiltalt og dømt ved det "rettsoppgjør" som av den tilbakevendte Regjering ble iscenesatt overfor 99.000 nordmenn. Brochmann tok som de tusenvis av andre sin fengslesstraff som et utslag av den politiske forfølgelse han var utsatt for. Av ukjente årsaker ble han brått sluppet ut av arrest etter knapt 6 måneders soning.

I sin bok "Til mentalundersøkelse" (1947) beskriver han dette årelange marerittet som norske myndigheter utsatte ham for. "Rettsaken mot B.D.B." (1947) viser i sin fulle bredde hvor paradisk det hele var.

Samfunnsliv

Redaksjon og ekspedisjon
6150 ØRSTA

Abonnement i hele Norden
Kr. 500,- pr år
kr. 250,- pr halvår

Annonsepris kr. 4,- pr mm
I. side kr. 4,50 pr mm

Abonnement kan tegnes
ved poststedene eller
direkte i ekspedisjonen

Sats og trykk:
Møre-Nytt, Ørsta